அத்தியாயம் 52

அக்கல்கோட்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டில் சுமார் 22 முதல் 23 ஆண்டுகள் தங்கியிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அங்கு தங்கியிருந்த போது அக்கல்கோட் சொர்க்கபுரியாக மாறியது. அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து வந்தனர். அக்கல்கோட் பெரிய நகரமாக இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அங்கு வந்த பின்னர்தான் அதன் புகழ் திக்கெட்டும் பரவியது. அங்கு வாணிபமும் பல மடங்கு பெருகியது. சாலைகள் முழுவதும் எப்போதும் ஓய்வில்லாமல் குதிரைகள் ஓடிக் கொண்டே இருந்தன. அருகில் இருக்கும் ரயில் நிலையங்களில் அக்கல்கோட் சவாரிகளுக்கு குறைவே இருக்காது.

அக்கல்கோட் மண்ணும், மாலோஜிராவ் ராஜேவும் மிகவும் பாக்கியம் செய்தவர்கள். மன்னருக்கு ஏற்பட்ட பல இக்கட்டான சூழ்நிலைகளில் இருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவரை காப்பாற்றி இருக்கிறார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழ் காசி முதல் ராமேஸ்வரம் வரை பரவியிருந்தது. அவருடைய தரிசனத்தைப் பெற பல லட்சம் பக்தர்கள் அக்கல்கோட்டில் குவிந்தனர். இருப்பினும் அவரவர்களின் தகுதியைப் பொருத்துதான் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டனர். ஆனால் அனைவரிடமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஏதாவது அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் கொண்டுதான் இருந்தார். அவை அனைத்தும் குறித்து வைக்கப்பட்டிருந்தால் அவற்றை ஒரு புத்தகத்தினுள் அடக்க முடியாது என்பது திண்ணம். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் கையில் வைத்து விளையாடுவதற்காக பித்தளையால் செய்த வளையல்கள் வைத்திருப்பார். அதில் கடவுளின் திருவுருவப்படம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றை தன்னை தரிசிக்க வரும் பக்தர்களுக்கு கொடுப்பார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களுடைய இஷ்ட தெய்வத்தையே கொடுத்து அவர்கள் அனைவரையும் ஆச்சரியப்படுத்துவார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகில் மரம் அல்லது தந்தத்திலான பாத்திரங்கள் வைக்கப்பட்டு அதில் தானியங்களை நிரப்பியிருப்பர். அதை தன் கை

முழுவதும் எடுத்து அதிலேயே மீண்டும் போட்டு விளையாடிக் கொண்டிருப்பார். அதை வைத்துக் கொண்டு குழந்தை போல மற்ற விளையாட்டுகளை விளையாடுவார். ஒரு இடத்தில் பல மணி நேரங்களுக்கு உட்காரவே மாட்டார். ஒரு நாளில் நான்கு அல்லது ஐந்து இடங்களில் மாறி மாறி அமர்ந்து கொள்வார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக நான்கு வகையான பக்தர்கள் வருவார்கள். கஷ்டத்தில் இருப்பவர்கள், விஷயங்களை தெரிந்து கொள்ள ஆர்வமுள்ளவர்கள், தங்கள் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக வருபவர்கள் மற்றும் ஞானிகள். பெரும்பாலானவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட துக்கங்களினால் கஷ்டத்தில் இருப்பவர்கள், தங்கள் ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள வருபவர்கள் பேராசை பிடித்தவர்களாக இருப்பார்கள். மற்ற இரு வகையினரும் குறைவாகத்தான் வருவார்கள். அனைவரின் தேவைகளை உணர்ந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களுக்கு அருள் புரிவார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் உருவம் மிகவும் தேஜஸுடன் இருக்குமாதலால் அனைவரும் அவருக்கருகில் அமர்ந்து கொண்டு அவரையே பார்த்துக் கொண்டே இருக்க விரும்புவர். அவரை விட்டு அகல எவருக்கும் விருப்பம் இருக்காது. மஹராஜ் சந்தோஷமான மனநிலையில் இருந்தால் அனைவரையும் அவருக்கருகில் நின்று பிரார்த்தனை செய்து கொள்ள அனுமதிப்பார். அதே அவர் கோபமாக இருந்தால் அவர்களுடைய பிரார்த்தனைத் தட்டைப் பிடுங்கி தலைகீழாக கொட்டிவிடுவார். அவருடைய பக்தர்களுக்கு அவருடைய மனோநிலை நன்றாகப் புரியும், அதனால் அதற்கேற்றாற்போல் நடந்து கொள்வர். வழிபாடுகள் செய்யும் போது சில சமயம் ஒரு விரலை மட்டும் காட்டுவார். அப்படியென்றால் ஒரே ஒரு சரணம் மட்டும் பாடினால் போதும் என்று பொருள், சில சமயம் இரண்டு, நல்ல சந்தோஷமான மனோநிலையில் இருந்தால் முழுப் பாடலையும் பாட அனுமதிப்பார். மகராஜ் சந்தோஷமாக இருக்கும்போது தன் பக்தர்களிடம் அன்பாக நடந்து கொள்வார். அவர்கள் விருப்பியபடி சேவைகள் செய்ய அனுமதிப்பார். அதே அவர் கோபமாக இருந்தால் அவருக்கருகில் மன்னர் கூட வருவதற்கு அஞ்சுவார். ஆனால் அது ஒரு போலிக் கோபம் என்பதை அனைவரும் அறிவர்.

ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சிறப்பாக அபிஷேகம் செய்வர். அவரை ஒரு மரப்பலகையில் அமர வைத்து அவர் உடல் முழுவதிலும் வாசனை திரவியங்களை பூசி மிதமான வெந்நீரில்

அபிஷேகம் செய்வர். பின்னர் அவருக்கு மாலைகள் அணிவித்து ஆரத்தி செய்வார்கள். அவருடைய நெற்றியில் குங்குமப்பூ மற்றும் அத்தரினால் திலகமிட்டு ருத்ராக்ஷம் மற்றும் ஸ்படிக மாலைகள் அணிவிப்பர். பின்னர் அவருடைய சிம்மாசனத்தில் அமரச்செய்வர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எப்போதும் கடவுளின் நாமத்தை நாமஜபம் செய்து கொண்டே இருப்பார். அவரை தரிசனம் செய்ய வரும் பக்தர்களுக்கு பிரசாதமாக பேரிச்சம்பழம், கற்கண்டு மற்றும் இனிப்புகளை வழங்குவார். குழந்தைகளுக்கு கண்டிப்பாக இனிப்புகள் வழங்குவார். ஏழைகளுக்கு வயிறார உணவளிப்பார். தீபாவளி மற்றும் பண்டிகை நாட்களில் அனைவருக்கும் உணவும் பரிசுகளும் அளிப்பார். ஈத், மொஹரம் போன்ற பண்டிகை நாட்களில் பக்கீர் மற்றும் அவுலியாக்களுக்கு பரிசுகள் அளிப்பார். பார்ஸிகளும் கிறித்தவர்களும் கூட அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு யாராவது உடை அணிவித்து உணவு ஊட்டி விட வேண்டும். அவர் அவதூதர் என்பதால் தன் உணவு மற்றும் உடை பற்றி ஒருநாளும் கவலைப்பட்டதே இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஜாதி-மத வித்தியாசங்கள் பார்த்ததில்லை. தாழ்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களின் மீது மிகுந்த பற்று மற்றும் அக்கறை கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு பல மொழிகள் தெரியும். அவர் ஹிந்தி, மராத்தி மற்றும் சமஸ்கிருதத்தில் வல்லவராக இருந்தார். அவரால் அனைவருடைய மனதையும் எளிதில் படிக்க முடியும். எதிரில் இருப்பவருடைய ஆழ்மன எண்ணங்களைக் கூட அறிந்து கொண்டு அதை வார்த்தைகளாலும் சைகைகளாலும் கூறிவிடுவார். அவர் பேசும் வார்த்தைகள் அனைத்தும் எவருக்கும் புரியாத வண்ணம் இருக்கும். அவருடைய அத்யந்த சீடர்களால் அல்லது பக்தர்களால் மட்டுமே அதைப் புரிந்து கொண்டு மற்றவர்களுக்குக் கூற முடியும். இருப்பினும் அவருடைய கடைக்கண் பார்வையே ஒரு பக்தனுடைய அனைத்து தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்து விடும் என்பதில் எந்தவித ஐயமுமில்லை.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 53

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கோபம்

ஒரு நாத்திகரின் கதை

ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒரு ஆலமரத்தினடியில் அமர்ந்திருந்தார். அவருடைய மனோநிலை கொஞ்சம் வித்தியாசமாக இருந்தது. அதனால் அவர் யாருக்கும் தரிசனம் அளிக்கவில்லை. அப்போது அவருக்கருகில் ஒரு நாத்திகவாதி அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். அவர் இன்னொருவரிடம், **"இவர் ஒரு துறவி என்கிறாய், அவருக்கு கோபம் வரலாமா?"** என்று கேட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம் எதுவுமே பேசவில்லை. பதினைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு அதே ஆலமரத்தினடியில் ஒருநாள் ஸ்ரீ மாதே புவாவின் கீர்த்தனை நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அதைப் பார்க்க ஐநூறுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் அங்கு குவிந்தனர். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த நாத்திகரிடம், **"எனக்கு மட்டும் நிஜமாகவே கோபம் வந்தால் இங்குள்ள அனைவரையும் சமைத்து சாப்பிட்டு விடுவேன்"** என்று கூறினார். இந்த வரியை பலமுறைகள் கூறிக்கொண்டே இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஒரு வரியை கூறினால் அதை மீண்டும் மீண்டும் கூறிக்கொண்டே இருப்பார். அவர் உண்மையில் தன் பக்தர்கள் மீது மிகவும் அன்பு கொண்டவர், தன் பக்தர்களை பாதுகாப்பதில் மிகுந்த நாட்டம் உடையவர். சில சமயங்களில் அவர் மிகுந்த கோபம் கொண்டவர் போலத் தோன்றினாலும் அது உண்மையான கோபம் கிடையாது. அவருக்கு ஏழை-பணக்காரர் என்கிற வித்தியாசம் கிடையாது. சொல்லப்போனால் அவர் ஏழைகள் மீதுதான் அதிகமான வாஞ்சை கொண்டிருந்தார்.

அக்கல்கோட் மன்னர்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டின் மன்னரான மாலோஜிராவ் ராஜேவுக்கு பல அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டி அவரை தன் அடியவராக ஆக்கிக் கொண்டார். ராஜாவுக்கு ஸ்வாமி மேல் இருந்த பக்தி நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது. அவர் தவறாமல் ஒவ்வொரு வியாழக் கிழமையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்துவிடுவார். நாட்டுக்கே மன்னராக இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரிடமும் தன் கோபத்தை வெளிக்காட்டாமல் இருந்ததில்லை.

அவர் தரிசனத்துக்காக வரும்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மனோநிலை எப்படி இருக்கிறது என்பதை தெரிந்து கொண்டு, தன் படாடோபங்களை

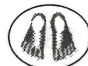
தவிர்த்து விட்டு, செருப்பு கூட அணியாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அத்யந்த அடியவராக அவரை தரிசனம் செய்வார். இப்படிப்பட்ட சரணாகதியையே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் விரும்புவார். அவரை தரிசனம் செய்வதற்காக அனைத்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் வருவார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் கூட வருவார்கள். அவரவர்களுடைய விருப்பங்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளே உணர்ந்து கொண்டு நிறைவேற்றி வைப்பார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு நாய்கள் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். ஆனால் பூனைகளை நாஸ்திகன் என்று கடிந்து கொள்வார். அவருக்கு பசுக்கள் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். ஒரு மரத்திலுள்ள இலையையோ கிளையையோ பறித்தால் அவருக்கு கோபம் அதிகமாக ஏற்படும். அதை விளக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சி அடுத்து விரிவாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கண்பத்ராவ் ஜோஷியின் வீட்டில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி

ஒரு முறை கண்பத்ராவ் ஜோஷி என்கிற அடியவரின் வீட்டின் தாழ்வாரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது கண்பத்துடைய வேலைக்காரன் ஒருவன் தன் முதலாளி கூறியபடி ஒரு எலுமிச்சை மரத்தின் கிளை ஒன்றை வெட்டுவதற்காகச் சென்றான். அதைப்பார்த்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு மிகுந்த கோபம் ஏற்பட்டு, **“யார் நம் பல்லக்கின் தண்டை வெட்டுவது, அவனுடைய கைகளையும் கால்களையும் வெட்ட வேண்டும்”** என்று கோபமாக கூச்சலிட்டார். அதைக் கேட்டவுடன் ஜோஷியின் வேலைக்காரன் மரத்தை விட்டு இறங்கிவிட்டான். இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய கோபம் தணியாமல் அவர் தொடர்ந்து வசைபாடிக் கொண்டே இருந்தார். ஜோஷி தன் முகத்தை சோகமாக வைத்துக் கொண்டு ஒரு பக்கம் போய் அமர்ந்து கொண்டார். சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தாழ்வாரத்திலிருந்து எழுந்து சென்று வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள சாணக் குவியல் மீது அமர்ந்து கொண்டார். அவர் அங்கேயே பல மணி நேரங்களுக்கு அமர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

ஜோஷி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எங்கு சென்றார் என்று தேடி அலைந்து பின்னர் அவர் சாணக் குவியலின் மேல் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். அப்போது பூச்சி ஒன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் காதுக்குள் செல்வதை ஜோஷி கண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் காதிலிருந்து ரத்தம் வடிந்தது. அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் மிகவும் விளையாட்டுத்தனமான மனோநிலையில் இருந்தமையால் அவருக்கருகில் எவரையும் அனுமதிக்கவில்லை. ஜோஷி தைரியத்தை

வரவழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகில் சென்று, **"ஸ்வாமி, நீங்கள் என்னை அடித்து உதைத்தாலும் நான் பயப்படப் போவதில்லை. உங்களுடைய காதில் உள்ள பூச்சியை எடுக்கும் வரை நான் உங்களை விடப்போவதில்லை"** என்று கூறிக்கொண்டே அவருடைய காதிலிருந்து பூச்சியை வெளியே எடுத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரை கோபித்துக் கொள்ளவே இல்லை. ஜோஷி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய காதை நன்றாக சுத்தம் செய்துவிட்டு பார்த்த போது அங்கே ரத்தக் கசிவு ஏற்பட்டதற்கான சுவடே இல்லை. அப்படியென்றால் ரத்தம் எங்கிருந்து வந்திருக்கும்? இது அனைவருக்கும் மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. பரப்ரம்மாவை ஒரு பூச்சி ஏதாவது செய்துவிட முடியுமோ?

மஹராஜ் அனைத்து விஷயங்களையும் தன் செயல்கள் மூலமே அனைவருக்கும் விளக்கினார். அவருடைய சேவகர்களுக்குள் சண்டை ஏற்பட்டால், ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களை அழைத்து அவர்களுடைய கைகளில் எறும்பை பிடித்துக் கொடுப்பார். நீங்கள் எறும்பு போல மாறி சர்க்கரையை உண்ணுங்கள் என்று கூறுவார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய செயல்கள் அனைத்தும் நமக்கு வினோதமாகவும், ஒன்றும் புரிந்து கொள்ளமுடியாமலும் இருந்தாலும் அவை ஆயிரம் அர்த்தங்கள் உடையவை. நாம் அவற்றை புரிந்து கொள்வதற்கான தகுதிகளை வளர்த்துக் கொள்ளும்போது மட்டுமே அவற்றின் உண்மையான விளக்கங்களை புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 54

மாலோஜிராவுக்கு என்ன குழந்தை?

மாலோஜிராவ் ராஜே தனக்கு மகன் பிறக்க வேண்டும் என்று தீவிரமாக விரும்பினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அருளினால் மகாராணி கர்ப்பம் தரித்தாள். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் பிறக்கபோவது ஆணா இல்லை பெண்ணா என்று கேட்டனர். பதிலேதும் கூறாமல் சேவகனை ஒரு வளையலைக் கொண்டுவருமாறு கூறினார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள்

கூறியது போன்றே நடந்தது. மகாராணி இரண்டாவது முறையாக கர்ப்பம் தரித்தாள். அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அதே கேள்வியைக் கேட்டனர். இம்முறையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பதிலேதும் கூறாமல் எழுந்து சென்று சமையலறையில் அமர்ந்து கொண்டார். அனைவருக்கும் புரிந்து விட்டது. ராஜாவுக்கு மகள் பிறந்தாள். மூன்றாவது முறை கர்ப்பம் தரித்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் தொடையைத் தட்டி தன் இரு கைகளையும் ஒன்றாக இணைத்து துப்பாக்கி சுடுவது போல வைத்துக் கொண்டு, **"ம்ம், தாக்கு"** என்று கூறினார். பிறக்கப்போவது மகன்தான் என்று அனைவரும் புரிந்து கொண்டனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியது போலவே அடுத்த ராஜா பிறந்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 55

பீமா ராவுக்கு அருள் புரிதல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பீமா ராவ் என்கிற சேவகன் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய தலையில் பெரிய கட்டி ஒன்று இருக்கும். அதனால் அவர் பார்ப்பதற்கு மிகவும் விசித்திரமாகத் தோற்றமளிப்பார். அவரும் அவருடைய மகனும் தோட்டத்திற்குச் சென்று கூடை முழுவதும் பூக்கள் பறித்து கொண்டு வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய மற்ற சேவகர்கள் அவரை இரட்டைத் தலையன் என்று கேலி செய்வர்.

ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தோட்டத்தில் மிகவும் சந்தோஷமான மனோநிலையில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது பீமா ராவ் பூக்கள் நிரம்பிய கூடையுடன் வருவதைப் பார்த்த மற்ற சேவகர்கள் அவரை **"இரட்டைத் தலையன்"** என்று கூறி சிரித்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு, **"இரட்டை மண்டை உடையவனே!"** என்று கூறி வயிறு குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தார். பீமா ராவுக்கு மிகுந்த மன வருத்தம் ஏற்பட்டது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைப் பார்த்து, **"ஸ்வாமி, மற்றவர்கள் சிரிக்கட்டும். கருணாமூர்த்தியான நீங்களே உங்கள் பக்தனைப் பார்த்து சிரிக்கலாமா? தயவுசெய்து என் தலையில்**

இருக்கும் இந்த அசிங்கமான கட்டியை நீக்கி அருள் புரியுங்கள். நீங்கள் அப்படிச் செய்தால் இவர்கள் என்னைப் பார்த்து சிரிப்பார்களா?" என்று கேட்டார். கருணையின் மறுவடிவமான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அப்போது அவருக்கு எந்தவித பதிலையும் அளிக்கவில்லை.

அன்றிரவு பீமாராவ் தூங்கிக் கொண்டிருந்த போது அவருடைய கனவில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தோன்றி அவருடைய தலையை அன்போடு தடவிக் கொடுத்தார். பீமாராவ் காலையில் விழித்துக் கொண்டபோது அவருடைய தலையிலிருந்த கட்டி வெடித்திருந்தது. அந்த தோல் பகுதி தொங்கியவாறு இருந்தது. பீமாராவின் ஆச்சரியத்திற்கும் சந்தோஷத்திற்கும் எல்லையே இல்லை. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசிக்க ஓடினார். அங்கு சென்று தனக்குத் தோன்றிய கனவு பற்றி அனைவரிடமும் மகிழ்ச்சியோடு கூறினார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்து விட்டு, தன் தலையிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் தோலை வெட்டி விடலாமா அல்லது வேறென்ன செய்ய வேண்டும்? என்று கேட்டார். அதற்கு ஸ்வாமிகள் விபூதியை குழைத்து அங்கு பூசினால் சரியாகிவிடும் என்று கூறினார். அவர் கூறியபடியே பீமாராவ் செய்தவுடன் அவருடைய தோல் காய்ந்து சரியானது. அவருடைய உடல்நிலை முற்றிலும் குணமைடைந்த பின்னர் அவர் தன் மகனுடன் தன் சொந்த ஊரான மொஹலாய்க்கு அருகில் இருக்கும் சித்தாப்பூர் என்கிற இடத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை வணங்கிக் கொண்டே தன் மீதமுள்ள நாட்களை கழித்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 56

சோளப்பாவின் மகன் கிருஷ்ணப்பா

அக்கல்கோட்டில் சோளப்பாவை விட புண்ணியம் செய்தவர்கள் எவரும் இல்லை. அக்கல்கோட்டின் புதவார்பேட்டைச் சேர்ந்தவர் சோளப்பா. மண்ணூர்கிராம் என்கிற இடத்தை சேர்ந்தவர்களான ராமச்சந்திர நாயக் - சேஷுபாய் தம்பதிக்கு சோளப்பா மற்றும் ஆபாஜி அப்பா என்ற இரு மகன்கள்.

சோளப்பவுக்கு கிருஷ்ணப்பா மற்றும் அப்பா என்ற இரு மகன்கள் இருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கிருஷ்ணப்பாவை அன்பாக '**நீல்கண்ட்**' என்று அழைப்பார். சோளப்பாவை 'ஜெயின்' என்று அழைப்பார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சோளப்பாவின் குடும்பத்தின் மீது எப்போதும் சிறப்பான கனிவு உண்டு. சோளப்பாவின் மகன்கள் இருவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அத்யந்த பக்தர்களாக இருந்தனர். சோளப்பாவின் மகன் கிருஷ்ணப்பாவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் நிகழ்த்திய சில லீலைகளை இங்கு விரிவாகக் காணலாம்.

கிருஷ்ணப்பாவுக்கு உயிர்ப்பிச்சை

சோளப்பாவின் மூத்த மகனான கிருஷ்ணப்பா சிறு வயதில் ஒரு கடுமையான நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தார். அப்படி ஒரு சமயம் நோயின் தாக்கம் அதிகரித்து அவர் மயக்கமடைந்தார். அனைவரும் அவர் இறந்து விட்டதாக அழுது புலம்பினர். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அங்கு வந்தார். அவர் அவர்கள் அனைவரிடமும், **"எதற்காக அழுகிறீர்கள்? இவனுக்கு திருமணம் நடைபெற வேண்டியுள்ளது!"** என்று கூறிவிட்டு கடிந்து கொண்டார். அவர் மிகுந்த வாஞ்சையுடன், **"நீல்கண்ட்,நீல்கண்ட்"** என்று அழைத்தவுடன் கிருஷ்ணப்பா மெதுவாகத் தன் கண்களைத் திறந்தார். குடும்ப உறுப்பினர்களின் சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வாஞ்சையான அழைப்பே ஒரு உயிரை மீட்டெடுக்க வல்லது என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி தெள்ளத்தெளிவாக நமக்கு உணர்த்துகிறதல்லவா?

சோளப்பாவின் மகனை பார்வே செய்த கேலி

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சோளப்பாவின் வீட்டில் தங்கியிருந்தாலும் அவர் எவருடைய கட்டுப்பாட்டிலும் இருக்க மாட்டார். புதிதாக அன்று வந்த பக்தனிடமும், பல காலங்களாக அவருக்கு பக்தனாக இருப்பவரிடமும் எந்தவித வித்தியாசமும் காட்ட மாட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருளால் சோளப்பா நல்ல வசதியுடன் வாழ்ந்து வந்தார். சோளப்பாவின் மகன் கிருஷ்ணப்பாவுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்வதென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். ஒரு முறை கிருஷ்ணப்பா மடத்துக்காக ஒதுக்கப்பட்ட வருடாந்தர தொகையை பெற்றுக் கொள்வதற்காக ராய்பகதூர் பார்வே என்கிற அதிகாரியிடம் சென்றார். அவரிடமிருந்து தொகையை பெற்றுக் கொண்டு ரசீதில் தட்டுத்தடுமாறி கையெழுத்திட்டார். அதைப் பார்த்து பார்வே

கேலியாக, **"ஆஹா, எவ்வளவு புத்திசாலியான பிள்ளை!"** என்று கூறிவிட்டு சிரித்தார். இவை அனைத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். இது மகராஜை மிகவும் கோபப்படுத்தியது. **"ஏ, (கெட்ட வார்த்தை) என்ன சொன்னாய்? நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? வெறும் எண்ணெயை விற்று உன் வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறாய். அவனை தவறாகப் பேசாதே. அவனுடைய 'அதிர்ஷ்டம் வேறுவிதமானது"** என்று கடுமையாகக் கண்டித்தார்.

இது முற்றிலும் உண்மை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவை செய்வதைவிட பாக்கியம் உண்டோ? பணத்தாசையால் சில சமயம் சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜுக்கு சேவை செய்வதை மறந்து விடுவார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம், **"என்னிடமிருந்தே சாப்பிட்டுக் கொண்டு, எனக்கு எதிராக செயல்படுகிறாய்"** என்று கூறுவார். இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் பக்தர்களை கிண்டலாகப் பேசுவதைக் கூட அவர் விரும்புவதில்லை என்பது நமக்கு தெளிவாகிறது. ஒரு தாய் எப்படி தன் கைக்குழந்தையை பாதுகாப்பாளோ அதே போன்று அவர் தன் பக்தர்களை காத்து ரட்சிப்பார் என்பதை தெளிவாக்குகிறது அல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 57

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வினோதமான மனோநிலை

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் எப்போதும் சித்த நிலையிலேயே இருப்பார். பார்ப்பதற்கு சாதாரணமான துறவி போலத் தோற்றமளித்தாலும் அவருடைய மனோநிலை பால உன்மத்த பிசாசு என்ற ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயருக்கு உரித்தான மனோநிலையில்தான் இருப்பார். அதை விளக்கும் விதமாக பின்வரும் நிகழ்ச்சிகள் அமைந்துள்ளன.

1. ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கடைத்தெருவில் அமர்ந்திருந்தார். அது கடுமையான வெயில் நேரம். அப்போது அங்கிருந்து கிளம்பலாம்

என்றெண்ணிய மஹராஜ் சோளப்பாவை அழைத்து, **"செருப்பு கொண்டுவா!"** என்றார். உடனே அவருடைய சேவகர்கள், **"ஸ்வாமி, இப்போது வெயில் மிகவும் கடுமையாக இருக்கிறது. சிறிது நேரம் கழித்து செல்லலாம்"** என்று கூறினர். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மிகவும் கடுமையான சொற்களால் அவர்களை வசை பாடிவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு கிளம்பினார். வேறுவழியின்றி சேவகர்களும் அவருடன் சென்றனர்.

2. சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் நெருங்கிய அடியவர் என்பது நாம் அறிந்ததுதான். ஆனால் ஒரு போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சோளப்பாவின் கீழ் பணிந்தோ அவருக்கு சாதகமாகவோ நடந்து கொண்டதில்லை. தனக்கு தோன்றியபடிதான் அவர் நடந்து கொள்வார். சோளப்பாவின் கடைசி நிமிடங்களின் போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவருக்குத் தரிசனம் அளிக்காமல் ஒரு மைலுக்கு அப்பால் இருந்தார். அதனால் மிகுந்த சிரமங்களுக்கு பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பலமுறை கெஞ்சி வேண்டிக்கொண்ட பின்னரே அவருடைய பாதங்களின் புனித நீர் கூட சோளப்பாவுக்கு கிடைத்தது. இந்த வினோதமான மனநிலையை எவராலும் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை.

3. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மிகவும் சந்தோஷமாக முட்களின் மீது படுத்துக் கொண்டு உறங்குவார். சொல்லப்போனால் அவர் உறங்குவதே இல்லை. அதற்குச் சான்றாக ஒரு நிகழ்ச்சியை காணலாம்.

ஒரு மாலை வேளையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கண்பத்ராவ் ஜோஷியின் வீட்டுக்கு வந்தார். அப்போது அவருடன் சோளப்பாவும் கோவிந்தராவ் டோலும் இருந்தனர். அப்போது இரவு வரத் தொடங்கியதால் சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு படுக்கையை தயார் செய்தார். சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பார்த்துக் கொள்ளுமாறு கோவிந்தராவிடம் கூறிவிட்டு தன்னுடைய வீட்டுக்கு புறப்பட்டார். மஹராஜ் உடனே சத்தமாக குறட்டை விடத் துவங்கினார். இதை கவனித்த கோவிந்தராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இவ்வளவு பெரிய யோகியாக இருந்தாலும் சாதாரண மனிதர் போல குறட்டை விடுகிறாரே என்று தன் மனதில் நினைத்துக் கொண்டார். அவருக்கு உடனே பகவத் கீதையில் உள்ள ஒரு ஸ்லோகம் நினைவுக்கு வந்தது.

யா நிஷா ஸர்வபூதானாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்யமீ
யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதானி ஸா நிசா பச்யதோ முனே (2:69)

(அனைத்து ஜீவன்களும் ஓய்வெடுக்கும் இரவு வேளைகளில் தனது ஐம்புலன்களையும் அடக்கத் தெரிந்த யோகியானவன் விழித்திருக்கிறான்.

அதேபோல பிற ஜீவன்கள் துய்த்து அனுபவிக்கும் பகல் வேளை, அந்த ஞானியைப் பொறுத்தவரை இரவுப் பொழுதாகும்)

ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் தூக்கத்தில் இருமிக் கொண்டே, **"என்ன விஷயம் பொற்கொல்லரே! இல்லை, இல்லை"** என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் குறட்டை விடத் துவங்கினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கோவிந்தராவை **"பொற்கொல்லர்"** என்று அழைப்பார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளை கேட்டவுடன் கோவிந்தராவின் மனதிலிருந்த சந்தேகங்கள் உடனடியாக மறைந்தன.

4. புராணிக், பாபா சபனீஸுடைய மைத்துனர். ஒரு முறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் மெத்தையில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த போது அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பார்த்து, **"ஒரு சந்நியாசிக்கு மெத்தை தேவைப்படுமா என்ன?"** என்று அவமதிக்கும் தொனியில் கேட்டார். அப்போது அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் எந்த பதிலையும் அளிக்கவில்லை. ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு அவர் கடாப் என்னும் கிராமத்துக்குச் சென்றார். அப்போது புராணிக்கும் அவருடன் இருந்தார். அவர் மாலை வேளையில் கடாபுக்கு அருகில் இருந்த ஒரு கிராமத்தின் ஒரு மலையின் மீது ஏறத் துவங்கினார். புராணிக் ஏறவேண்டாம் என்று மீண்டும் மீண்டும் கூறிக் கொண்டே இருந்தார். சரி சரி என்று கூறிக் கொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மலையின் உச்சி வரை சென்று விட்டார். அது குளிர் காலம். இரவு நேரம் தொடங்கியதும் குளிரத் தொடங்கியது. அங்கு உண்ண உணவோ பாதுகாப்பான உடையோ ஏதுமில்லை. புராணிக்குக்கு பயம் தொற்றிக் கொண்டது. மஹராஜ் ஒரு கருப்பு கல்லின் மீது படுத்துக் கொண்டு ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கினார். புராணிக் குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளோ வெறும் கௌபீனத்தை மட்டும் அணிந்து கொண்டிருந்தார். புராணிக் மஹராஜிடம், **"ஸ்வாமி, குளிர் தாங்க முடியவில்லை. நான் என்ன செய்வது?"** என்று கேட்டதற்கு, **"மென்மையான மெத்தை நன்றாக இருக்கிறதா?"** என்று கேட்டவுடன் தான் முன்பு கூறியது அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது. புராணிக் தான் அவ்வாறு பேசியதை எண்ணி மிகவும் வருத்தமடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பஞ்சு மெத்தையும் கல்லும் ஒன்றுதான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். அங்கு இரவு முழுவதும் தங்கிவிட்டு மறுநாள் காலை அக்கல்கோட் வந்தடைந்தனர். அனைவரிடமும் நடந்ததைப் பற்றி புராணிக் கூறினார். பின்னர் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய பரம பக்தர் ஆனார்.

நாளுக்கு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய புகழ் பரவிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு மன்னருக்கு செய்யப்படும் அனைத்து உபச்சாரங்களும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கும்

செய்யத் துவங்கினார்கள். உண்மையிலேயே அவர் சக்கரவர்த்தி போல இருந்தார். பல்லக்கு, குதிரைகள், பசுக்கள் ஆகியவை இருந்தன. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எங்கு சென்றாலும் மேளதாளத்துடன் செல்லத் தொடங்கினார். அவர் செல்லும் இடம் ஒரு சுடுகாடாக இருந்தாலும் வயல்வெளியாக இருந்தாலும், வெற்று நிலமாக இருந்தாலும் மேளதாளம் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பக்தர்களை கையாளும் விதம் மிகவும் விசித்திரமாகவும் வினோதமாகவும் இருந்தாலும் அதில் பொதிந்துள்ள ஆழ்ந்த அர்த்தங்களை புரிந்து கொண்டவர்கள் சிலர் மட்டுமே. ஸ்ரீ ஸ்வாமி தன் பக்தர்களுக்கு தங்கள் மனதை கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்பதை தன் லீலைகள் மூலம் புரியவைத்தார்.அப்படிச் செய்தால் அவர்கள் விருப்பங்கள் அற்றுப் போவார்கள். இந்த நிலையை எய்தும் போது இந்த பிரபஞ்சத்தின் தெய்வீக திட்டங்களை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று தன் லீலைகள் மூலம் புரிய வைத்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 58

அக்கல்கோட் வரும் பக்தர்கள்

அக்கல்கோட்டின் அரசரும் அரசியும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹாராஜின் மீது மிகுந்த பக்தி கொண்டிருந்தனர். அவர் அரண்மனையில் எட்டு முதல் பதினைந்து நாட்களுக்கு தங்குவார். அப்போது சேவைகள் செய்வதற்காக விஞ்சுர்கர் ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு வேலையாளாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவரை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வெளிநாட்டுக்காரரர் (*firangi*) என்று அழைப்பார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அரண்மனையில் தங்கியிருக்கும் போது அவரை தரிசனம் செய்ய வரும் பக்தர்களில் பெண்கள் மட்டுமே அவரை அரண்மனைக்குள் சென்று தரிசிக்கலாம். அவரை தரிசிக்க மக்கள் அரண்மனை வாசலில் கூடியிருப்பர். மாலை வேளைகளில் மகராஜ் அரண்மனை உப்பரிகையில் இருந்து பக்தர்களுக்கு காட்சி கொடுப்பார். சிலசமயம் அந்த கூட்டத்தில் இருப்பவர்கள் சிலரை குறிப்பிட்டு அழைத்து அவர்களுடன் மகிழ்ச்சியாக உறையாடிவிட்டு அவர்களுக்கு பிரசாதம் கொடுத்து அனுப்புவார்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக வருவோரின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. அப்போதெல்லாம் சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை விடியற்காலையிலேயே குளிக்கச் செய்து, கஸ்தூரி மற்றும் குங்கமப்பூவை கலந்து நெற்றியில் பூசி விடுவார். பின்னர் பூஜைகள் மற்றும் ஆரத்தி செய்வார். மஹராஜ் சோளப்பா அல்லது சுந்தராபாயியிடமிருந்து மூன்று ஆசமனம் பெற்றுக் கொள்வார். காலையிலிருந்து இரவு வரை குறைந்தது 100 பேராவது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்கு வருவார்கள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் குழந்தை போல விளையாடிக் கொண்டே பக்தர்களின் மனதை படித்துக் கூறிவிடுவார். இடையில் சிறிது நேரம் ஒய்வெடுத்துக் கொள்வார். மதியம் அவருக்கு வேண்டுமென்று தோன்றினால் சிறிது உணவருந்துவார். சில சமயம் எட்டு நாட்கள் வரை கூட உணவும் நீரும் இல்லாமல் இருப்பார். காலை, மதியம் மற்றும் மாலை ஆகிய மூன்று வேளைகளும் ஆரத்தி எடுக்கப்படும். அப்போதெல்லாம் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் பாடல்கள் பாடப்படும்.

பக்தர்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருக்குமாதலால் அவருக்கு ஓய்வு என்பதே இருக்காது. அவர் வார்த்தைகள் மூலமாகவும் செய்கைகள் மூலமாகவும் பக்தர்களின் மனதை கூறிவிடுவார். தீய எண்ணம் கொண்டவர்களை உடனடியாக அடையாளம் கண்டு கொண்டு கடிந்த சொற்களால் வசை பாடுவார். நல்லுள்ளம் கொண்டவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் முன்னிலையில் பக்தி பரவசம் அடைந்தனர். குறுக்கு புத்திக்காரர்களின் நிலை தர்ம சங்கடமாக ஆனது.

அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஒரு போலி ஆசாமியை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அடையாளம் கண்டு உணர்த்திய லீலையைப் பற்றி காணலாம்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 59

கபீர் பந்த்தைச் சேர்ந்த பக்தர்

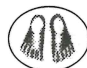
ஒரு சமயம் அக்கல்கோட்டிற்கு கபீர் பந்தைச் (பந்த் என்றால் சம்பிரதாயம்) சேர்ந்த ஒருவர் வந்தார். தினமும் காலை வேளைகளில் அவர் பஜனை பாடல்களை பாடிக்கொண்டே அக்கல்கோட் வீதிகளில் பிக்ஷ

எடுத்துக் கொண்டிருப்பார். அப்போது கையில் தம்புராவை வைத்துக் கொண்டு தலையில் முண்டாசு கட்டிக்கொண்டு கழுத்தில் பலவகையான மாலைகளை அணிந்து கொண்டிருப்பார். காலையிலேயே குளித்து முடித்து நெற்றியில் விபூதி, குங்குமம் மற்றும் சந்தனம் ஆகியவற்றை பூசிக் கொண்டு கிளம்பிவிடுவார். பார்ப்பதற்கு ஒரு துறவி போல காட்சியளிப்பார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஸ்ரீ கண்பத்ராவ் ஜோஷியின் வீட்டு திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்த பக்தர் ஒரு பஜனைப் பாடலை பாடிக் கொண்டே வந்தார். அப்போது அவரை பார்த்து பெண்களின் யோனியை குறிப்பது போல தன் ஒரு கையின் விரல்களை காட்டி, மறுகையின் விரலை நுழைப்பது போல் செய்கை செய்து அவர் பாடிய பாடலை பாடிக் காட்டிவிட்டு குலுங்க குலுங்கச் சிரித்தார். அங்கிருந்த மக்கள் அனைவரும் அந்த துறவி ஒரு போலி ஆசாமி என்று புரிந்து கொண்டனர். ஜோஷியும் அங்கிருந்த மக்களனைவரும் அந்த துறவியின் வீட்டுக்குச் சென்றனர். அங்கு அழகான பெண் ஒருத்தி அந்த துறவிக்குச் சேவை செய்து கொண்டிருந்தாள். விசாரித்தபோது மாற்றான் மனைவியை இவர் கவர்ந்திழுத்திருக்கிறார் என்று தெரியவந்தது. உண்மை வெளிப்பட்டதும் அந்த போலித்துறவி அக்கல்கோட்டை விட்டு தலைமறைவானார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் எப்போதும் **"முகத்தை பார்த்து முடிவு செய்யாதே"** என்று கூறுவார். எளிதான வழியில் பணம் வேண்டும் என்று கேட்பவர்களிடம், **"பணம் என்ன உன் அப்பனுடையதா?"** என்று கேட்பார். தன் பக்தர்களுடைய மனதிலுள்ள விருப்பங்கள் நிறைவேற வேண்டும் என்று அவர்கள் வற்புறுத்தினால், **"அரைகுறை மனதுடையவனே எப்போதும் ஏக்கத்துடன் இருப்பான். எவனொருவன் பொறுமையுடன் இருக்கிறானோ அவன் நிதானமாகவும் கம்பீரமாகவும் இருப்பான். பொறுமையில்லாமல் இருந்தால் எப்போதும் வீழ்ச்சியையே சந்திப்பார்கள்"** என்று கூறுவார். மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் ஞானம் வேண்டும் என்று வருபவர்களுக்கு கர்மப்பாதையை போதிப்பார். அவரவர்களுடைய பக்தி சிரத்தை ஸ்திதி மற்றும் தேவைகளை கவனத்தில் கொண்டு அவர்களுக்கு போதனைகள் செய்வார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 60

ஸ்ரீ சமர்த்த நாம ஜபம்

வயதான பிராமணர் ஒருவர் மண்ணால் ஆன சிவலிங்கத்தை வைத்து பல நாட்களாக பூஜை செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஒருநாள் பூஜை செய்து கொண்டிருக்கும் போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அவரைப் பார்த்து, **"இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு இந்த மண்ணை வழிபட்டுக் கொண்டிருக்க போகிறாய்?"** என்று கேட்டுவிட்டு அவருக்கு சில பாதைகளை வழிகாட்டினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் சிலரை கணபதியையோ சிவனையோ வழிபடுமாறு அறிவுரைகள் அளிப்பார். இருப்பினும் அனைவரிடமும், **"கற்சிலைகளை வழிபடுவதை விட குருவை வணங்குவதே சிறந்தது"** என்று கூறுவார்.

ஒரு சமயம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பரம பக்தரான பாளப்பா மஹராஜ் விடியற்காலையில் தன் ஜெபமாலையை கையில் வைத்துக் கொண்டு கணபதியை நாமஜபம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜ் கட்டிலின் மேல் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார், அவருடைய சேவகன் ஷிவுபாய் தரையில் அமர்ந்திருந்தார். ஷிவுபாய் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"பாளப்பா இப்போது என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்?"** என்று கேட்டார். அதற்கு, **"அவர் சாக்கு நெய்து கொண்டிருக்கிறார்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பதிலளித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறுவதைக் கேட்ட பாளப்பா சாக்குத் துணியின் உபயோகம் குறைவு அதனால் கணபதியின் நாமத்தை ஜெபிப்பதைக் காட்டிலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய நாமத்தை ஜெபிக்கலாம் என்று முடிவு செய்து கொண்டார்.

அடுத்த நாள் காலையிலும் இதே நிகழ்ச்சி தொடர்ந்தது. ஷிவுபாய் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"இன்றைக்கு பாளப்பா என்ன செய்கிறார்?"** என்று கேட்டதற்கு, **"அவர் போர்வை நெய்து கொண்டிருக்கிறார்"** என்று கூறினார். சாக்குத் துணியை விட போர்வை சிறந்தது என்பதை பாளப்பா புரிந்து கொண்டு தினமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் நாமத்தையே ஜெபிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டார்.

நம்மில் எத்தனை நபர்கள் போர்வைகள் நெய்கிறார்கள்? ஞானத்தை பெறுவது என்பது அவ்வளவு எளிதானது அல்ல. ஞானத்தைப் பெற பல நடைமுறைகளை தொடர்ந்து பின்பற்றி செயல்படுத்த வேண்டும். ஆனால்

சம்சாரம் என்னும் காலனிடம் சிக்கிக் கொண்ட ஒரு மனிதன் தன் வயிற்றுப்பசி மற்றும் உடல் பசியை தீர்த்துக் கொள்வதிலேயே தன் காலத்தைக் கழிக்கிறான். அவனுக்கு ஞானம் மற்றும் பக்தியை பற்றி யோசிக்கக்கூட நேரம் கிடைப்பதில்லை.

நாமஜபம் செய்வது, பஜனை பாடுவது, பூஜைகள் செய்வது போன்றவற்றில் மட்டும் நேரத்தை வீணாக்காமல், எவன் ஒருவன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு தன் கடமைகளை சரிவர செய்கிறானோ அவனுக்கு தன் அருள் அபரிமிதமாக இருக்கும் என்று கூறுவார். எவர் ஒருவர் தன் வாழ்க்கையை நடத்த முழுமையாக உழைகிறானோ அவனை அவர் மிகவும் விரும்புவார். இதுவே அவருடைய பிரதானமான கோட்பாடு என்றும் கூறலாம்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **"கிட்டத்தட்ட அனைத்து துறவிகளும் வயிற்றுக்கும், அதற்கு கீழும் தான் கவனத்திலிருக்கிறார்கள்"** என்று பலமுறை கூறியிருக்கிறார். துறவு உடைகளை அணிந்து கொண்டு, கஞ்சா புகைத்துக் கொண்டு சாராயத்தைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் சாதுக்களை அறவே வெறுத்தார்.

ஏழை எளிய மக்களை முன்னேற்றுவதற்காகவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அவதாரம் வருகை புரிந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை வணங்குவதே தற்காலத்திற்கு உகந்த வழி. கலியுகத்தின் மாற்றங்களுக்கு ஏறாற்போல் அவருடைய கோட்பாடுகளும் எளிய முறையில் இருப்பதால், அவரிடம் பலர் கவர்ந்திழுக்கப்படுகின்றனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பக்தர்களான நாமும் அவர் கூறியது போலவே, தினமும் அவருடைய நாமத்தை நினைவில் கொண்டு, அவர் கூறிய மார்க்கத்தில் வாழ்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 61

குருவே அனைத்து கடவுளுக்கும் சமம்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பக்தர்கள் வேறு புனிதத் ஸ்தலங்களுக்குச் செல்வதை விரும்பமாட்டார். அதாவது, ஒருவனுக்கு குரு கிடைத்துவிட்டால் அவன் வேறு இடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதுதான் அதன் பொருள். அதேபோல தன் பக்தர்கள் எவரேனும் புனித நூல்களைக்

கொண்டுவந்தால், அவற்றை தன் கைகளால் தொட்டு புனிதமாக்கித் தருவார். ஆனால் அவர்கள் வேறு தெய்வங்களை வணங்குவதற்கு அனுமதித்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை இந்த அத்தியாயத்தில் பார்க்கலாம்.

1. பைதனைச் சேர்ந்த விதாபாய்

பைதனிலிருந்து விதாபாய் என்கிற பெண் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்தாள். அது ஆஷாட மாதம் என்பதால் ஏகாதசியில் பண்டரிபுரம் சென்று விட்டலனை தரிசிக்க வேண்டும் என்று அவள் ஆவல் கொண்டாள். பாயி தன் எண்ணத்தை கண்பத்ராவ் மற்றும் பாளப்பாவிடம் தெரிவித்தாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அப்போது அரண்மனையில் தங்கியிருந்தார். அங்கு அவர் பல நாட்களுக்குத் தங்குவார், மேலும் எப்போது வருவார் என்று யாருக்கும் தெரியாது. அதனால் கண்பத்ராவும் பாளப்பாவும் விதாபாயியுடன் சேர்ந்து பண்டரிபுரம் செல்லலாம் என்று முடிவு செய்தனர். பாயியும் அதற்கு சம்மதித்தாள். அரண்மனைக்குள் ஆண்கள் நுழைய அனுமதி இல்லாததால் பாயி சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை சந்தித்தவுடன், **"ஏன் உன் விதோபாவை காண பண்டரிபுரம் செல்லவில்லை?"** என்று கேட்டவுடன் அவமானமானத்தில் தலை குனிந்தாள். அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் பலமாக சிரித்தனர். **"கடவுள் என் கண் முன்னே பேசிக்கொண்டும், நடந்துகொண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ரூபத்தில் இருக்கும் போது, அவருடைய சேவகர்களை அழைத்துக் கொண்டு பண்டரிபுரம் போக வேண்டும் என்று எண்ணினேனே"** என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டாள். உடனே அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"நீங்கள்தான் உண்மையில் பண்டரிநாதன். நான் ஏன் பண்டரிபுரம் செல்ல வேண்டும்?"** என்று கேட்டாள். இவ்வாறு கூறிவிட்டு தன் ஜாகைக்கு வந்து நடந்தவைகளை பாளப்பா மற்றும் கண்பத்ராவிடம் கூறினாள். உடனே அவர்கள் தங்கள் பயணத்தை ரத்து செய்தனர். பின்னர் சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அரண்மனையிலிருந்து வெளியே வந்து அனைவருக்கும் தரிசனம் அளித்தார்.

2. பரசுராம்

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தரான பரசுராம் காசிக்கு செல்ல வேண்டும் என்று விரும்பினார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி பெறுவதற்காக சென்றார். **"துறவிகளின் பாதத்தூளிதான் பாகிரதி"** என்று அவர் கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் அவர் தன் காசி பயணத்தை ரத்து செய்தார்.

3. சோளப்பா மஹராஜ்

தங்கச்சுரங்கமே சோளப்பாவின் வீட்டில் இருந்தும் சோளப்பா தன் புனித யாத்திரையை தவறவிட்டதே இல்லை. சோளப்பவின் குலதெய்வம் துல்ஜாபூர் பவானி. ஒருமுறை அவர் துல்ஜாபூர் செல்லும் போது பாளப்பாவையும் தன்னுடன் வருமாறு அழைத்தார். பாளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய அனுமதி இல்லாமல் எங்கும் செல்லமாட்டார். அவர் சோளப்பாவிடம், **"ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அனுமதி அளித்தால் கண்டிப்பாக வருகிறேன்"** என்று கூறினார். சோளப்பா பாளப்பாவின் கையை பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் முன்னால் அழைத்துச் சென்றார். மகராஜ் அவர்களிடம், **"மலை மீதேறி குப்பையை கிளறுங்கள்"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் பாளப்பா துல்ஜாபூர் செல்வதில் எந்தவித பயனும் இல்லை என்று புரிந்து கொண்டார். இருப்பினும் சோளப்பா சென்றார்.

4. பாளப்பாவின் குலதெய்வம்

ஒருமுறை பாளப்பா ஷாகம்பரி மஹாத்மியம் என்கிற புனித நூலை புனிதப்படுத்திக் கொள்வதற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அளித்தார். அதை வாங்கிக்கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் லிம்பியா என்கிற வாசிம்கார் புவாவிடம் அளித்துவிட்டார். (இதே போன்று ஸ்ரீ சாய்நாதரும் செய்ததை இங்கு நினைவு கொள்வோம்.) ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மீது கொண்டிருந்த அதீத பக்தியின் காரணத்தினால், அவரின் நடவடிக்கைகள் மீது பாளப்பா மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டு எந்தவித கேள்வியையும் எழுப்பவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹாராஜையே அவர் குலதெய்வமாக வணங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

5. தத்த பக்தரின் குலதெய்வம்

தத்த பக்தர் ஒருவருக்கு தன் குலதெய்வத்தை தரிசனம் செய்யும் விருப்பம் ஏற்பட்டது. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி பெறுவதற்காக சென்ற போது அவர், **"உன் அம்மன் எங்கே! அவளைக் கொண்டுவா"** என்று கூறி அனுப்பினார். அவர் தன் வீட்டுக்குச் சென்று வெள்ளி முலாம் பூசப்பட்ட அம்மன் சிலையை தன் பூஜை அறையில் இருந்து கொண்டு வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் கொடுத்தார். அவர் அந்த சிலையை தன் பாதுகைகளில் தேய்த்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அவ்வாறு ஐந்து அல்லது ஆறு முறைகள் செய்துவிட்டு,

"பார்த்தாயா?" என்று கேட்டார். அனைத்து தெய்வங்களும் தன் பாதுகைகளில்தான் இருக்கிறது என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே ஸ்ரீ ஸ்வாமி இவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார் என்பதை அந்த பக்தர் புரிந்து கொண்டார். உடனே அவர் தன் பயணத்தை ரத்து செய்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சரணங்களிலியே பணிந்து வாழ்ந்தார்.

குருவிடம் அனைத்து தெய்வங்களும் ஐக்கியமாகியிருக்கும். இப்படி இருக்க மற்ற தெய்வங்களை சென்று தரிசிப்பதில் எந்தவித பயனும் இல்லை என்பதை புரிந்து கொண்டால், அந்த பக்தர் குருவின் பாதங்களில் சரணடைந்தவனாகிறான். ஒரு ஆன்மிக சாதகன் தன் கர்மப்பாதை, உபாசனை மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றை முறையாக செயல்படுத்த வேண்டும். அப்படி தொடர்ந்து செய்வானெனின் அவனுடைய உலக வாழ்க்கை மற்றும் ஆன்மிக வாழ்க்கைக்கு தேவையானவற்றை குரு அருளிவிடுகிறார். இதை உணர்ந்து செயல்படுபவனே உண்மையான அடியவன். குருவருளே திருவருள்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 62

இஷ்ட தெய்வமாக காட்சியளித்தல்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பக்தர்களுக்கு அவர்களுடைய இஷ்ட தெய்வங்களை நெடுந்தொலைவில் சென்று தரிசனம் செய்ய வேண்டும் என்கிற விருப்பங்கள் எழும். அச்சமயங்களில் அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று அங்கு செல்வதற்கு அனுமதி பெற செல்லும்போது பல அற்புதமான நிகழ்வுகள் நடைபெற்றன. அதேபோல பல பக்தர்கள் தங்கள் இஷ்ட தெய்வங்களை சென்று தரிசனம் செய்யும் போது அங்கு அந்த தெய்வங்களுக்குப் பதிலாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்த நிகழ்ச்சிகளும் நடந்தன. இதேபோல சாய் சத்சரித்திரத்திலும், ஸ்ரீ குரு சரித்திரத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை இங்கு நினைவு கொள்வோம். இந்த அத்தியாயத்தில் அவ்வாறு நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை விரிவாகக் காணலாம்.

1. மஹாருத்ர தேஷ்பாண்டேவுக்கு விட்டல் தரிசனம்

அம்பேஜோகைக்கு அருகில் உள்ள கேஜ்-கிராம் என்னும் ஊரில் மஹாருத்ர தேஷ்பாண்டே வசித்து வந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தர். அவர் ஒரு முறை தன் குடும்பத்துடன் பண்டரிபுரம் சென்றார். அங்கு விட்டலனை தரிசனம் செய்தபோது கர்ப்பகிரகத்தில் செங்கலின் மீது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் விட்டலும் வேறு அல்ல என்பதை அவருக்கு உணர்த்துவதற்காக இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அவர் மகிழ்ச்சியுடன் தன் கிராமத்திற்குச் சென்றடைந்தார்.

பின்னர் அவர் அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஆசீர்வாதத்தை பெற்றுக் கொண்டு தன் சொந்த கிராமத்திற்கு சென்ற போது அவருக்கு ஒரு புதையல் கிடைத்தது. அதற்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்காக அவர் மீண்டும் அக்கல்கோட் சென்றார். அப்போது அவருக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் போனது. அவருக்கு நோய் அதிகமானதால் அக்கல்கோட்டில் பாலகிருஷ்ண கிராமஜோஷியின் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். மஹாருத்ரரின் மூத்தமகனான ரகு, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு அவருக்கு 10,000 வெள்ளி நாணயங்களை சமர்ப்பணம் செய்துவிட்டு தன் தந்தையை காப்பாற்றுமாறு வேண்டிக்கொண்டார். அதை பார்த்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு உள் அர்த்தத்துடன் பலமாகச் சிரித்தார். அனைத்தையும் கொடுப்பவருக்கு ஒருவர் எதை கொடுக்க முடியும்? கடவுளுக்கு தூய பக்தியை விட வேறு என்ன வேண்டும்? அதுவும் ஒரு சந்நியாசிக்கு என்ன வேண்டும்? ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தனக்கு பணம் தேவையில்லை என்று கூறினார்.

ஹரிச்சந்திரா என்கிற பக்தர் ஒருவர் ஒரு பாதுகையை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அளித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பூடகமான மொழியில் அதை கேஜ்-கிராமில் அவருடைய வீட்டில் வைத்து வழிபடுமாறு கூறினார். அந்த பாதுகைகளுக்கு தேஷ்பாண்டே குடும்பம் வழிபாடுகள் செய்தனர். ஒவ்வொரு வருடமும் தத்த ஜெயந்தியின் போது தாராளமாக செலவு செய்தனர். அதுமட்டுமல்லாமல் எல்லா வருடமும் சோடச உபசாரங்கள் செய்து விமரிசையாக பூஜைகள் செய்தனர். சில வருடங்களுக்குப் பிறகு தேஷ்பாண்டே சந்நியாசம் பெற்றுக் கொண்டார். அவருடைய சமாதி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் சமாதிக்கு அருகிலேயே அமைந்துள்ளது.

2. பல்வந்தராவ் பேந்தேவுக்கு விட்டல் தரிசனம்

மும்பையைச் சேர்ந்த பல்வந்தராவ் ஒரு தனியார் அலுவலகத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு கடுமையான நோயினால் துன்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். எவ்வளவு வைத்தியங்கள் செய்தும் பலனில்லாமல், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக தன் தாயுடன் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் காஸ்-பாக் என்னும் இடத்தில் இருந்தார்(காஸ்-பாக் அக்கல்கோட்டின் மத்தியில் இருக்கும் ஒரு அரசவம்சத்துக்கு சொந்தமான தோட்டம்). பல்வந்தராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு ஒரு தேங்காயை சமர்ப்பணம் செய்துவிட்டு அவர் பாதங்களில் தஞ்சம் அடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஒரு தேங்காயை அவருக்கு பிரசாதமாக அளித்தார். பல்வந்தராவ் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் சென்றார்.

அடுத்த நாள் காலையில் தன் தாயுடன் மீண்டும் தரிசனம் செய்வதற்காக காஸ்-பாக் சென்ற போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஒரு மாமரத்தினடியில் அமர்ந்திருந்தார். பல்வந்தராவ்வுடைய அன்னைக்கு ஸ்ரீ விட்டலனை தரிசிக்க ஆவல் மிகுதியாக இருந்தது. அவள் தன் மனதில் பண்டரிபுரம் செல்ல வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்கள் இருவருக்கும் பண்டரிநாதனாக காட்சி அளித்தார். நடப்பது கனவா நனவா என்பது புரியாமல் அவர்கள் இருவரும் திகைத்து நின்றனர். தன் மனஓட்டங்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எப்படி உணர்ந்து கொண்டார் என்ற வியப்பு அடங்காமல் பல்வந்தராவின் அன்னை ஆனந்தக்கண்ணீர் வடித்தாள்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் இருவரும் கானகாபூர் சென்று ஸ்ரீ நரசிம்ம சரஸ்வதியை தரிசனம் செய்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருளால் பல்வந்தராவுடைய நோய் முற்றிலும் குணமடைந்து மும்பை சென்றடைந்தனர்.

3. பிராஜிராவ் பட்டனுக்கு விட்டல் தரிசனம்

சோலாப்பூரை சேர்ந்த பிராஜிராவ் பட்டன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். அச்சமயம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பட்வர்த்தனிலுள்ள கணேஷ மந்திரில் இருந்தார். அங்கு சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்து விட்டு அவர் பாதங்களில் நமஸ்கரித்தார். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பண்டரிநாதனாக அவருக்குக் காட்சியளித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவருக்கு ஒரு மாலை அணிவித்தார். இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற

பின்னர் பிராஜிராவ்வின் குடும்பம் செழிப்பான நிலையை அடைந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தரிசனத்தால்தான் தன் குடும்பம் செல்வச் செழிப்புடன் திகழ்கிறது என்கிற ஆழ்ந்த நம்பிக்கை பிராஜிராவுக்கு உண்டானது. அதனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அளித்த மாலையை எப்போதும் அவருடன் வைத்திருந்தார்.

4. கார்த்திகேய ஸ்வாமியின் தரிசனம்

பரோடாவைச் சேர்ந்த ரேம் சாஸ்திரி டோங்க்ரே கார்த்திகேய ஸ்வாமியின் பரம பக்தர். அவர் தன் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கார்த்திகேயனை தரிசனம் செய்வதற்காகக் கிளம்பினார். வழியில் அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தனர். ராம் சாஸ்திரி தன் பயணத்தைத் தொடர்வதற்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி கேட்டார். அவரை இங்கேயே தங்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிவிட்டார். ராம் சாஸ்திரி என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் பாபா சபனீஸிடம் கேட்டதற்கு, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஆணையை மீறக்கூடாது என்று கூறிவிட்டார். அதனால் ராம் சாஸ்திரி அக்கல்கோட்டிலேயே தங்கியிருந்தார். கார்த்திகை மாதம் பௌர்ணமியன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கார்திகேயனாக ராம் சாஸ்திரிக்கு காட்சியளித்தார். தன் விருப்பம் அக்கல்கோட்டிலேயே நிறைவேறியதை எண்ணி ராம் சாஸ்திரி ஆனந்தம் அடைந்தார். இது நடைபெற்ற பின்னர் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பரம பக்தராக மாறினார். அவர் இரண்டு வருடங்கள் அக்கல்கோட்டில் தங்கிவிட்டு பரோடாவுக்குச் சென்று பக்திமானாக வாழ்ந்தார்.

5. மல்லிகார்ஜுன தரிசனம்

வட்டி வசூல் செய்பவர் ஒருவரும் அவருடைய நண்பரும் அக்கல்கோட்டில் உள்ள மல்லிகார்ஜுனரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தனர். அந்த கோவிலில் அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரைக் கண்டனர். உடனே அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களிடம், **"நான் சங்கரன் இல்லை. கற்பகிரத்திற்குச் சென்று அங்கு கல்லால் செய்யப்பட்டுள்ள சிவலிங்கத்தை தரிசனம் செய்யுங்கள்"** என்று கூறினார். அதனால் அவர்கள் இருவரும் உள்ளே சென்று சிவலிங்கத்தைப் பார்த்தபோது அங்கு சிவலிங்கத்திற்கு பதிலாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரைக் கண்டனர். இருவரும் குழம்பி நின்றனர். இறுதியில், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் சிவலிங்கமும் வேறல்ல என்பதை புரிந்து கொண்டனர்.

6. ஸ்ரீ சித்தேஸ்வரராக காட்சியளித்தல்

இந்த நிகழ்ச்சி சோலாப்பூரில் நடைபெற்றது. செல்வந்தர்களான சன்ன பசப்பாவும் குரு சித்தப்பாவும் (த்த-*dhdha*) சோலாப்பூரில் உள்ள மக்களனைவரும் கோவிலில் உள்ள சித்தேஸ்வரரை தரிசிக்காமல் சந்நியாசியான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதை விமர்சனம் செய்தனர். தோபாடே பாக் என்னும் இடத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இருந்ததால், அந்த இடம் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. அந்த திருவிழாவை ரசிக்கலாம் என்கிற எண்ணத்தில் இருவரும் அங்கு சென்றனர்.

அவர்கள் இருவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் முன் நின்றபோது அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பதிலாக பார்வதி தேவி சமேத ஸ்ரீ சித்தேஸ்வரரைக் கண்டனர். அவர்களுடைய கண்களையே அவர்களால் நம்ப முடியவில்லை. தங்கள் தவறை உணர்ந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டனர். தங்களுக்கு சந்நியாச பதவி கிடைக்க அருளுமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களிடம், **“எப்போது நீங்கள் செய்த தவறை உண்மையாக உணர்ந்து கொண்டீர்களோ அப்போதே அந்த பாவத்திலிருந்து விடுபட்டு விட்டீர்கள். மற்றவர்களை விமர்சனம் செய்வது போன்ற தீய பழக்கங்களிலிருந்து விடுபட்டால் மட்டுமே மனதை கட்டுப்படுத்த முடியும். எவனொருவன் இந்த உலக வாழ்க்கை மற்றும் பந்தங்களில் வெறுப்பை உணர்கிறானோ அவனுக்கு வைராக்கியம் துளிர்விடும். அது மோக்ஷ பாதைக்கு வழிவகுக்கும்”** என்று அறிவுரை கூறினார்.

சனபசப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு ஒரு சிவலிங்கமும் பாதுகையும் அளித்தார். பின்னாட்களில் அவை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சமாதி கோவிலில் வைக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம் விரைவில் அவருக்கு மகன் பிறப்பான் என்றும் அக்குழந்தைக்கு மல்லிகார்ஜுன் என்று பெயரிடுமாறும் கூறி ஆசி வழங்கினார். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு சன்ன பசப்பா தன் மகனுடன் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு 1000 வெள்ளி நாணயங்களையும் ஒரு பெரிய வெந்நீர் பாத்திரத்தையும் காணிக்கையாக அளித்தார். இவை அனைத்தும் மக்களின் நலனுக்காக செலவிடப்பட்டன.

7. துறவிக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணராக தரிசனம் அளித்தல்

துறவி ஒருவர் துவாரகை சென்று சதுர்புஜ ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை தரிசிக்க வேண்டும் என்று ஆவலாக இருந்தார். ஆனால் அவர் ஒரு நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். யாரோ ஒருவர் அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்யுமாறு கூறினார்கள். அவர் கானகாபூருக்கு சென்றுவிட்டு பின்னர் அக்கல்கோட் சென்றடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த துறவி வந்திருக்கும் காரணத்தை உணர்ந்து கொண்டு அவருடைய விருப்பமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய தரிசனத்தை பற்றி வினவினார். அந்தத் துறவி மிகவும் ஆச்சரியம் அடைந்தார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம் வேப்பிலையை சில நாட்களுக்கு சாப்பிடுமாறு பரிந்துரைத்தார். அவர் முழு நம்பிக்கையுடன் வேப்பிலையை உண்டு வந்தார். அதன் விளைவாக அவர் நோயிலிருந்து குணமானார்.

அவர் தினமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அப்படி ஒருநாள் பாண்டுரங் சோனார் என்கிற பக்தர் ஒருவர் முத்தால் ஆன குண்டலத்தையும் ஸ்படிக மாலையையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சமர்ப்பணம் செய்தார். அன்றைய தினம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த துறவியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார். அவர் சதுர்பூஜ துவாரகை கிருஷ்ணராக காட்சியளித்தார். அந்தத் துறவி அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் புகழை வாயாரப் பாடினார். உடனே சிறிது நேரத்தில் முற்றும் துறந்த சந்நியாசியாகி அவருக்கு காட்சியளித்தார். அப்போது அவர் காதில் அணிந்திருந்த முத்தால் ஆன குண்டலம் சாதாரண கல்லினால் ஆன குண்டலமாக மாறியிருந்தன.

8. சந்நியாசியாக தரிசனம்

நாசிக்கில் வசிக்கும் பாபா கோலப்பா நான்கு வேதங்களையும் நன்கு கற்றுணர்ந்த ஒரு ஜோசியர். அவர் ஒருமுறை கோதாவரி நதிக்கரையில் தன் அனுஷ்டானங்களை செய்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு சந்நியாசியைக் கண்டார். அவரிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டு அவரிடம், "நீங்கள் யார்? எங்கிருந்து வந்திருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் எப்போது இங்கு வந்தீர்கள்?" என்று கேட்டதற்கு, **"நான் அக்கல்கோட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். உன் கர்ம பலன்களை அளிப்பதற்காக நான் இப்போது இங்கு வந்துள்ளேன்"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் கோலப்பாவுக்கு அஷ்ட பா(*bha*)வமும் அவருள் எழும்பி சமாதி நிலைக்குச் சென்றுவிட்டார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அவர் சுயநினைவுக்கு வந்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி கோலப்பாவின் தலையை தொட்டு ஆசீர்வதித்துவிட்டு,

“நீ சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்டு பிரம்மத்தை அறிந்துகொண்டு பேரானந்தத்தை உணர்வாய்” என்று கூறிவிட்டு அவருடைய சந்தேகங்களை தீர்த்து வைத்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை கோலப்பா தன் குடிலுக்கு வந்து ஆசீர்வதிக்குமாறு அழைத்த மறுகணமே அவர் அந்த இடத்தை விட்டு மறைந்து போனார். பாபா கோலப்பா இதைக் கண்டு ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்து போனார்.

சில வருடங்களுக்குப் பிறகு பாபா கோலப்பா சந்நியாசம் பெற்றுக் கொண்டு ஆத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை உணர்ந்து கொண்டார். அவர் அக்கல்கோட்டுக்கு சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்தார். அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி காஸ்-பாகில் ஒரு கட்டிலின் மேல் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியைக் தரிசனம் செய்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர்தான் தன்னை அன்று ஆசீர்வதித்தது என்பதை அறிந்து கொண்டார். உடனே சமாதி நிலைக்கு சென்றுவிட்டார். அவருக்கு தான் இருப்பது பூமியிலா அல்லது சொர்க்கத்திலா அல்லது வைகுந்தத்திலா என்பதுகூட அறியாத நிலையில் இருந்தார். மஹராஜ் அவரிடம், **“நீ நாசிக்கிலிருந்து எப்போது வந்தாய்?”** என்று கேட்டவுடன் அவர் தன் சுயநினைவை மீண்டும் பெற்றார். ஆனால் அவரால் பதிலேதும் கூற முடியவில்லை. இந்த நிகழ்ச்சியை பாபா கோலப்பாவே வாமன்ராவ் வைத்யாவிடம் விளக்கியிருக்கிறார். பாபா கோலப்பாவுடைய சமாதி கோவில் நாசிக், பஞ்சவடியில் அமைந்திருக்கிறது.

9. நாத்திகர்களுக்கு தரிசனம்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நாத்திகர்களுக்கு அருளுவதில்லை. எவரொருவருக்கு சந்தேகம் உள்ளதோ அவர்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வெறுத்தார். புனே மற்றும் மும்பையிலிருந்து சில நாத்திகர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்ய வந்திருந்தனர். அவர்களின் உள்மன எண்ணத்தை நன்குணர்ந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களுக்கு பாடம் புகட்ட எண்ணினார். அவர்கள் எதிரில் தன் இடுப்பில் கைவைத்துக் கொண்டு அவர் நின்றிருந்த போதிலும் அவர்களால் அவரை காண முடியவில்லை. அவர்களுக்கு அவர் காட்சியளிக்க விரும்பவில்லை. வந்திருந்தவர்கள் அனைவரும் தங்கள் செயலுக்காக வருந்தி மன்னிப்பு கேட்டுவிட்டு அவர்கள் அனைவரும் ஆத்திகர்களாக மாறினர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தரிசனம் அளிக்குமாறு கெஞ்சினர். கருணாமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களின் வேண்டுதலுக்கு செவிமடுத்தார். புன்னகை ததும்பும் அழகு முகத்துடன் அவர்களுக்கு தரிசனம் அளித்தார். அவர்கள் அனைவரும் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் ஆத்திகர்களாக வாழ்வதாக சத்தியம் செய்து விட்டு விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

10. மேலும் இரண்டு நிகழ்ச்சிகளான மங்கள்வேடாவில் ஜனா பாய்க்கு விட்டலனாக காட்சியளித்ததையும் , மோஹோலில் ஒரு பக்தருக்கு அவருடைய குலதெய்வமாக காட்சியளித்ததையும் இங்கு நினைவு கொள்வோம்.

ஒவ்வொரு கோவிலாக சென்று பல தெய்வங்களை வணங்கி அவர்களின் அருளை பெற்று வாழ்வதை விட, அனைத்து தெய்வங்களின் ஐக்கியமாகவே 'நான்' இருக்கிறேன் என்பதை நமக்கு நன்கு உணர்த்துவதற்காகவே இந்த நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. எப்படி விநாயகர் தாய் தந்தையை சுற்றி உலகத்தை சுற்றிய பலனைப் பெற்றாரோ அதேபோல ஒருவர் குருவின் பாதங்களை சரணடைந்த பின்னர் அவர்கள் வேறு எந்த தெய்வத்திடமும் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டோமல்லவா?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 63

குழந்தை பாக்கியம்

குழந்தை பாக்கியம் இல்லாமல் தவித்த பல தம்பதிகளுக்கு குருவருளால் குழந்தைகள் பிறந்தது என்பதை அனைத்து குருக்களின் சரித்திரங்களிலும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அதேபோல ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருளால் பலர் குழந்தை பாக்கியம் பெற்றனர். மங்கள்வேடாவில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அருளால் 50 வயதுக்கு மேல் ஆன ஒரு பெண்மணி குழந்தை பாக்கியம் பெற்ற நிகழ்ச்சியை நாம் இங்கு நினைவு கொள்வோம்.

1. ராமசந்திரய்யாவின் கதை

அக்கல்கோட்டில் பிக்ஷை எடுத்து தன் ஜீவனத்தை நடத்தும் பிராமணரான ராமச்சந்திரய்யாவுக்கு நான்கு மகள்கள் இருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அவருடைய வீட்டுக்கு எப்போதாவது செல்வார். ராமச்சந்திரய்யாவின் மனைவி காயத்ரி பாய் தனக்கு ஒரு மகன் பிறக்க வேண்டும் என்று எப்போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வேண்டிக் கொள்வாள். மஹராஜ் அவளிடம் எப்போதும் "உனக்கு சீக்கிரமே மகன் பிறப்பான்" என்று கூறிக்கொண்டே இருப்பார். இப்படியே இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தன. அவளுக்கு மகன் பிறந்த பாடில்லை.

இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் "உனக்கு கண்டிப்பாக மகன் பிறப்பான்" என்று கூறிக்கொண்டே இருந்தார். இப்படியே ஆறு வருடங்கள் கழிந்தன. அவள் மிகுந்த நம்பிக்கை இழந்தவளாய் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று, "ஸ்வாமி, ஆறு வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. எனக்கு மகன் பிறப்பான் என்ற நம்பிக்கையை இழந்து விட்டேன். ஏன் தேவையில்லாமல் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகிறீர்கள்? எனக்கு இந்த பிறவியில் பாக்கியம் இல்லையென்றால் அப்படியே கூறிவிடுங்கள். நீங்கள் ஆசீர்வதித்தது போல எனக்கு இந்த பிறவியில் மகன் பிறப்பானா இல்லையா என்பதை தெளிவாக கூறி விடுங்கள்" என்று விரக்தியுடன் கேட்டாள். இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் தான் கூறியபடியே மீண்டும் கூறிக்கொண்டிருந்தார். இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு அவளுக்கு மகன் பிறந்தான். காயத்ரி பாய்க்கு அப்போது 45 வயதாகிவிட்டது.

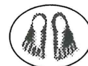
2. ராமகிருஷ்ண சர்தேசாய்

மும்பையைச் சேர்ந்த ராமகிருஷ்ணராவ் சர்தேசாய் ரயில்வேயில் குமாஸ்தாவாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். அவருடைய சொந்த ஊர் சங்கமேஸ்வர். ஸ்வாமி சுத மகராஜ் மும்பையில் ஏற்படுத்திய மடத்தில் கிருஷ்ணாராவ் சேவைகள் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய மனைவி பிறந்ததிலிருந்தே காசநோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாள். அதனால் பார்ப்பதற்கு ஒரு எலும்புக்கூடு போல தோற்றமளிப்பாள். சுத மஹராஜ் மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மகிமைகளை கேள்விப்பட்டு அவரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் சென்றார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் லீலைகளை கண்ணுற்ற பின் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பரம பக்தராக மாறினார். சில நாட்களுக்குப் பின் மும்பைக்கு திரும்பியவர் தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு அக்கல்கோட் பயணம் மேற்கொண்டார். கணவனும் மனைவியும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மீது தூய்மையான பக்தியுடன் சேவைகள் புரிந்தனர். சுந்தராபாயிடம் இருவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் தங்கள் வேண்டுதலை எடுத்துக் கூறுமாறு கேட்டனர். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று, "இந்த பெண்ணுக்கு தயவு காட்டுங்கள் ஸ்வாமி" என்று கேட்டுக் கொண்டாள். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், "இந்தப் பெண் இலந்தை மரத்திற்கு சேவைகள் செய்தால் நெருப்பை போல மகன் பிறப்பான்" என்று கூறினார்.

அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கட்டளையை பற்றி தன் கணவரிடம், **"எவரும் இலந்தை மரத்தை சுற்ற மாட்டார்கள். நான் அப்படி செய்தால் மக்கள் என்னை**

கேலி செய்ய மாட்டார்களா?" என்று கேட்டாள். அதற்கு அவர், **"ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கட்டளையை எவராலும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. நீ அனைத்து பெண்களும் சுற்றும் அரச மரத்தையே சுற்று. அது போதும்"** என்று கூறினார். அவள் ஒரு வருடத்திற்கு அரச மரத்தைச் சுற்றினாள், ஆனால் எந்த பலனும் இல்லை. ராமகிருஷ்ண ராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கட்டளை ஒருபோதும் பொய்க்காது என்பதை தீவிரமாக நம்பினார். அவர் ஸ்வாமி சுத மஹராஜுடைய மடத்துக்குச் சென்றிருந்த போது நடந்தவைகளை பற்றி பிரமானந்தரிடம் தெரிவித்தார். அவர் அதற்கு, **"உங்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய கட்டளையின் உண்மையான பொருள் விளங்கவில்லை. அவர் இலந்தைமரம் என்று கூறியது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சுத மஹாராஜை. உங்கள் மனைவி இந்த மடத்தில் சேவைகள் செய்தால் அவளுடைய விருப்பம் நிறைவேறும்"** என்று கூறினார்.

பின்னர் இருவரும் மடத்துக்கு வந்து சேவைகள் புரிவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். சில நாட்களில் அவள் கர்ப்பம் தரித்தாள். ஐந்து மாதத்திற்குப் பிறகு அவர்களுடைய குல வழக்கத்தின் படி பிரசவத்திற்காக தன் தாய் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள். தன் மனைவி மிகவும் பலவீனமானவள் என்பதை எண்ணி ராமகிருஷ்ண ராவ் கவலையோடு இருந்தார். இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வாக்கு பொய்த்ததில்லை என்ற நம்பிக்கையுடன் ஒரு புது உயிரின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தார். ஒன்பது மாதங்கள் கழிந்தன. ஒர் இரவில் அவருக்குத் தோன்றிய கனவில், ஸ்வாமி மஹராஜ் அவரிடம் வந்து, **"நான் சோனா வாடேக்கு குளிக்கச் செல்கிறேன்"** என்று கூறினார். அவருடைய மனைவியின் வீடு சோனா வாடேயில்தான் இருக்கிறது. இது ஒரு கெட்ட சகுனம் என்று ராமகிருஷ்ண ராவ் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார். மகனை பார்க்கும் சந்தோஷத்தை விட தன் மனைவியை பார்ப்பாரா இல்லையா என்கிற பதட்டம் அவருக்கு மிகுதியாக இருந்தது. நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு அவருக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் அவருக்கு கனவு தோன்றிய மறுநாள் காலையில் தன் மனைவி ஒரு ஆண் மகனைப் பெற்றெடுத்தாள் என்கிற செய்தி அவருக்குக் கிடைத்தது. முப்பத்தி ஐந்து வயதில் நெருப்பைப் போன்ற ஒரு மகனை அவருடைய மனைவி பெற்றெடுத்தாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் குளிக்கச் செல்வதாகக் கூறியதன் உண்மையான அர்த்தம் அந்த பெண்ணுடைய பிரசவத்திற்கு என்பதை ராமகிருஷ்ணா புரிந்து கொண்டார். காச நோயாளியால் தீயை போன்ற ஒரு மகனை பெற்றெடுக்க முடியுமா? ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருள் இருந்தால் எதுவும் சாத்தியமே!

3. தாழ்ந்த ஜாதி பெண்ணுக்கு மகன்

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் வசிக்கும் குடியிருப்பு பகுதியில் அமர்ந்திருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு ஜாதி இனம் மதம் போன்ற வேறுபாடுகள் கிடையாது. அவர் அனைவரையும் சமமாக மதிக்கும் எண்ணம் கொண்டவர். அப்போது மேல்ஜாதியைச் சேர்ந்த பெண் ஒருத்தி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக அங்கு வந்தாள். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் தனக்கு மகன் பிறக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். அங்கு அவர்களுக்கருகில் ஒரு பெரிய எலும்புத்துண்டு இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அதை எடுத்து, **"உன் மகனை எடுத்துக் கொள்!"** என்று அந்த எலும்புத் துண்டை அப்பெண்ணின் மடியில் தூக்கி எறிய முற்பட்டார். அந்த பெண்ணோ அசுத்தம் என்று எண்ணியவாறு அந்த எலும்புத் துண்டை ஏற்க மறுத்து நகர்ந்து விட்டாள். அப்போது அங்கு அமர்ந்திருந்த தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த பெண் ஒருத்தி தனக்கு மகன் பிறக்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் மடிப்பிச்சை கேட்டாள். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அந்த எலும்புத் துண்டை அவளுடைய மடியில் இட்டார். ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு அவளுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். தற்செயலாக அந்த பெண் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடமிருந்து வரம் பெற்றுக் கொண்டாள் என்று தோன்றலாம். ஆனால் உண்மையில் அவர் வரம் அளித்ததே அந்த தாழ்ந்த ஜாதிப் பெண்ணுக்குத்தான் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு லீலையை நிகழ்த்தி, அது ஏன் நடைபெறுகிறது என்பதே புரியாமல், ஆனால் அந்நிகழ்ச்சியால் எவரோ ஒருவர் நன்மை பெற வைப்பது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு வாடிக்கை.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 64

சமத்துவம்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜின் தர்பாரில் தீண்டாமை என்பதே கிடையாது. அவர் அனைவரையும் சமமாக மதித்தார். அவர் பக்தர்களின் உள்மன எண்ணத்தை வைத்துதான் அனைவருக்கும் அருள்புரிந்தார். அவர் தாழ்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த

மக்கள் அளிக்கும் உணவை உண்டுவிட்டு, அனைவருக்கும் பிரசாதமாக அளிப்பார். பெண்கள் தங்கள் மாதவிடாய் நாட்களில் இருந்தால் அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை விட்டு தூரமாக நிற்பார்கள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளோ அவர்களை வாஞ்சையுடன் அருகில் அழைத்து, அவர்களை தொட்டு ஆசீர்வதிப்பார். இருப்பினும் சில பெண்கள் அருகில் வர தயக்கப்பட்டால், அவர்கள் மீது தலையணை அல்லது அவருக்கு அருகில் இருக்கும் ஏதாவது பொருளை எடுத்து அவர்கள் மீது போட்டு ஆசீர்வதிப்பார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஸ்பரிசம் மஹாபாவிகளையே உத்தமர்களாக மாற்றிவிடும்போது, மாதவிடாய் நாட்களில் இருக்கும் பெண்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்?

தான் மேல் ஜாதியைச் சேர்த்தவன் என்கிற அஹம்பாவத்துடன் இருப்பவர்களை தன்னிடமிருந்து தூரமாக நிறுத்துவதற்காகவே, தன்னுடைய நெருக்கமான சேவகர்களை தாழ்ந்த ஜாதியில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி வைத்துக் கொள்வார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் கிருபையினால் தூய்மை அல்லாதவற்றைக் கூட தூய்மையானவையாக மாற்றிவிடுவார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் சிவப்பு நிற செந்தூரம் பூசப்பட்ட கல்லை பார்க்கும் போதெல்லாம் அதில் மலஜலம் கழித்து விடுவார். இந்த செயலின் மூலம் செந்தூரம் பூசியிருந்தால் அவை அனைத்தும் தெய்வங்கள் அல்ல, சாதாரண கல்தான் என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்த எண்ணினார். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் நிகழ்ச்சி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அக்கல்கோட்டில் காஸ்-பாக் என்னும் இடத்தில் கனா தேவி என்னும் தெய்வத்தின் சிலை இருக்கும். ஊரில் உள்ள அனைத்து பெண்களும் குழந்தைகளும் இந்த தேவியின் மீது பயத்தில் இருந்தனர். உச்சி வேளையிலோ அல்லது மாலை வேளையிலோ காஸ்-பாக் செல்லும் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளை இந்தப் பெண் தெய்வம் மிகவும் தொந்தரவு செய்யும், அவர்களை பிடித்துக் கொள்ளும். அவளுக்கு தேங்காயோ அல்லது கோழியையோ படைக்காவிட்டால், அவர்களை அந்த இடத்தை விட்டு செல்ல அனுமதிக்காது. ஹனுமான் இராமாயணத்தில் அஹி-மஹி நகரத்தில் எப்படி ஒரு பெண் தெய்வத்திடம் நடந்துகொண்டாரோ அதே போல ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜும் கனா தேவியிடம் நடந்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கனா தேவியை தன் கழிவறையாக உபோயோகப்படுத்தத் தொடங்கியதில் இருந்து காஸ்-பாக் மக்கள் கனா தேவியை வழிபடுவதை நிறுத்தி விட்டனர்.

இந்த நிகழ்ச்சி தற்கால வாழ்க்கை முறைக்குப் பொருந்தும் வகையில் அற்புதமாக அமைந்துள்ளது. மேலும், இது போன்ற லீலைகளை வேறு எந்த குருவின் சரித்திரத்திலும் கேள்விப்பட்டதில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் புரியும் ஒவ்வொரு லீலையிலும் ஒரு ஆழமான மற்றும் அழுத்தமான அர்த்தம் இருக்கிறது என்பதை இது போன்ற விசித்திரமான லீலைகள் மூலம் நமக்கு தெளிவாக விளக்குகிறாரல்லவா?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 65

கலியுகத்தின் தெய்வம்

பாலகிருஷ்ணபுவா தால்வாக்கர் என்கிற ராமதாசி ஒருவர் அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் தரிசனத்துக்காகச் சென்ற போது அவரிடம், "**ராமநாமத்தை கூறும் போது கவனமாக இரு. தண்ணீரை சர்க்கரையில் கலந்து விடாதே**" என்று கூறினார்.

"**கலௌ ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபம்**" என்கிற கூற்றின்படி கலியுகத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் மற்றும் ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபரின் புகழ் பரவும் என்று உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. ராமர் மற்றும் கிருஷ்ணர் முந்தைய யுகங்களின் அவதாரங்கள். இப்போதைய கால சூழ்நிலைக்கு ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருமே கலியுகத்தின் அவதாரங்கள்.

மக்கள் ஸ்ரீபாத ஸ்ரீவல்லபர் மற்றும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருளை பெற்றால் இந்த கலியின் பிரபாவத்திலிருந்து விடுபடலாம் என்பதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் நமக்கு குறிப்பால் உணர்த்துகிறார். இனி வரும் காலங்களில் இந்த உலகம் முழுவதும் ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் புகழ் பரவும் என்பதை நம்மால் ஊகிக்க முடிகிறது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 66

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சோளப்பாவின் வீட்டில் நிகழ்த்திய லீலைகள்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டில் 22 முதல் 23 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தது, சோளப்பாவின் வீட்டில் பல நாட்கள் தங்கியிருந்தது ஆகிய செய்திகளை நாம் அறிவோம். இந்த அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் சோளப்பாவின் வீட்டில் வசிக்கும் அவருடைய சொந்தபந்தங்களிடம் பல லீலைகளை நிகழ்த்தியிருக்கிறார். அவற்றில் சிலவற்றை நாம் விரிவாக காணலாம்.

1. ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் வெளியே சென்றிருந்த சமயத்தில் சோளப்பாவின் வீட்டினுள் ஒரு ஆந்தை புகுந்துவிட்டது. இதைக் கெட்ட சகுனமாக எண்ணிக்கொண்டு சோளப்பா தன் குடும்பத்துடன் காஸ்-பாகுக்கு சென்று விட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அக்கல்கோட் வந்தடைந்ததும் நடைபெற்ற அனைத்தையும் அறிந்து கொண்டார். அனைத்தையும் அறிந்தவர் என்றாலும், இது போன்று சாதாரணமாக நடந்து கொள்வதில் அவருக்கு சந்தோஷம் அதிகம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சோளப்பாவை காஸ்-பாகில் சென்று சந்தித்து, **"ஆந்தை நுழைந்ததற்காக வீட்டை விட்டு யாராவது செல்வார்களா?"** என்று கடுமையாக கோபித்துக் கொண்டார். அவர் எப்போதும் மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்த்தார். அப்படி எவரேனும் மூடநம்பிக்கைகளுடன் நடந்து கொண்டால் அவர்களை கடுமையாக கண்டித்து அந்த பழக்கங்களை விடுமாறு அறிவுறுத்துவார்.

2. சோளப்பாவின் வீட்டில் அவருடைய குழந்தைகள் உறங்கும் அதே படுக்கையில்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் உறங்குவார். அக்கல்கோட் வந்தடைந்த புதிதில், அதாவது சுமார் இரண்டு மாத காலத்திற்கு சோளப்பாவுக்கு பல்வேறு வகையான இன்னல்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அவருடைய வீட்டில் தான் இஷ்டப்படும் இடங்களில் மலம் கழிப்பது, நெருப்பை தண்ணீர் ஊற்றி அணைப்பது, குளிக்காமல் உணவை தொடுவது போன்ற பல்வேறு இன்னல்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தாலும் சோளப்பாவின் பக்தி குறையவே இல்லை. ஒரு பண்டிகை தினத்தில் சோளப்பாவின் மனைவி

பூரன் போளிகளை (இனிப்பு பண்டம்) செய்து வைத்திருந்தார். அப்போது வாசலில் ஒரு துறவி **'அல்லாக்'** என்று அழைத்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் போளி நிரம்பிய பாத்திரத்தை தன் கையில் தூக்கிக்கொண்டு அவற்றை முழுவதுமாக அவருக்கு அளிப்பதற்காகக் கொண்டு சென்றார். இதைக் கண்ட சோளப்பாவின் மனைவி அவர் பின் ஓடிச் சென்று அந்த பாத்திரத்தை அவரிடமிருந்து வாங்கிவிட்டு, அந்த துறவிக்கு ஒரு போளியை அளித்துவிட்டு மற்ற போளிகளை பத்திரப்படுத்தினாள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எப்படியெல்லாம் யசோதைக்கு இன்னல்களை ஏற்படுத்தினாரோ அதே போன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் சோளப்பாவின் வீட்டிலுள்ள பெண்களை தன் தாயாக பாவித்து நடந்து கொண்டதை நம்மால் உணர முடிகிறதல்லவா?

3. ஒரு நாள் சோளப்பா அக்கல்கோட்டை விட்டு வேறொரு ஊருக்குச் சென்றிருந்தார். அன்று காலை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் சோளப்பாவின் மனைவி மற்றும் குழந்தைகளை வீட்டை விட்டு விரட்டிவிட்டு, அவர்களை உள்ளே செல்ல அனுமதிக்காமல் வாசலிலேயே ஒரு பெரிய குச்சியை வைத்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தார். மதியம் ஆனது.அனைவருக்கும் பசி வயிற்றை கிள்ளியது. அச்சமயத்தில் சோளப்பா வீடு வந்து சேர்ந்து அவர்களுடைய பரிதாபகரமான நிலையைக் கண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று ஒரு குழந்தையிடம் கெஞ்சுவது போன்று கெஞ்சினார். பின்னர் மனம் இறங்கி வந்து அவர்களை உள்ளே செல்ல அனுமதித்தார்.

4. சோளப்பாவின் மனைவி கர்ப்பமாக இருந்தாள், 9 மாதங்கள். அவளுக்கு இடுப்பு வலி எடுக்க ஆரம்பித்தவுடன் ஒரு அறையினுள் சென்று ஒரு கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அறையின் கதவை மூட வேண்டாம் என்று கூறினார். அவர் உள்ளே சென்று அந்த அறையின் மூளையில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த மண் பானைகளை அந்த அறை முழுவதும் பரப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தார். எப்போது வேண்டுமானாலும் பிரசவம் நடக்கலாம் என்று அனைவரும் ஆர்வமாக காத்திருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை தடுக்கவோ ஏதாவது கேட்கவோ அங்கிருந்த எந்த பெண்ணுக்கும் துணிவு இல்லை. அதே சமயத்தில் சோளப்பாவின் மனைவி ஒரு பெண் குழந்தையை பெற்றெடுத்தாள். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜும் அந்த அறையின் கதவை மூடிக் கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டார். இந்த லீலையை அவர் ஏன் நிகழ்த்தினார்? அதன் அர்த்தம் என்ன? அவருடைய செயல்களுக்கு நம்மால் விளக்கம் அளிக்க முடியுமோ?

5. ஒருநாள் சோளப்பாவுடைய மனைவியின் கையில் தேள் கொட்டிவிட்டது. அவளால் வலியை தாங்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை. அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் வீட்டினுள்தான் இருந்தார். அவளுடைய அழுகையை பார்த்து தன் பாதுகைகளை அவளிடம் தூக்கி எறிந்து விட்டு அவளுடைய கைகளை அதனுள் வைத்துக் கொள்ளுமாறு கூறினார். அவள் அவ்வாறு செய்தவுடன் வலி குறையத் தொடங்கியது. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு தனக்கு குணமாகிவிட்டது என்று எண்ணிக்கொண்டு தன் கைகளை பாதுகைகளிலிருந்து எடுத்தவுடன் மீண்டும் அவளுக்கு வலி எடுக்கத் தொடங்கியது. உடனே அவள் தன் கைகளை பாதுகைக்குள் வைத்துக் கொண்டாள். அவ்வாறு வைத்துக் கொண்டு உறங்கியும் விட்டாள். இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதுகைகளின் மகிமையை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை இந்த பிறவியில் நேரில் காணும் பாக்கியத்தை நாம் பெறவில்லையே என்கிற ஏக்கம் அனைத்து பக்தர்களுக்கும் ஏற்படும் என்பதை அறிந்ததாலோ என்னவோ ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் பாதுகைகளை தன் பக்தர்கள் பலரிடம் அளித்திருக்கிறார். அவை பல இடங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு வழிபாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. நம்மால் அவற்றை தரிசனம் செய்யவும் ஸ்பரிசிக்கவும் முடியும் என்பதை எண்ணிப்பார்க்கும் போது, அவர் கருணையின் மறுவடிவம் என்பதைத் தவிர வேறு ஏதாவது கூற முடியுமா என்ன?

6. ஒருநாள் சோளப்பாவின் மைத்துனி அவருடைய வீட்டில் தங்கியிருந்தாள். அவள் தன் மூக்குத்தியை (நத்து) படுக்கையில் கழற்றி வைத்துவிட்டு உறங்கிவிட்டாள். சோளப்பாவின் சகோதரன்/சகோதரியின் மகன் விடியற்காலையில் பூக்கள் பறிப்பதற்காக எழுந்து கொள்ளும்போது அதை பார்த்துவிட்டு எவருக்கும் தெரியாமல் எடுத்துக் கொண்டு சென்று விட்டான். அந்த பெண் விழித்துக் கொண்டவுடன் தன் மூக்குத்தியை காணாமல் அலறினாள். அவள் மிகவும் ஏழ்மையான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள், அவளுடைய கணவன் மிகவும் கடினமான சூழ்நிலையில் 100 ரூபாய் சேமித்து வாங்கிக் கொடுத்தது என்பதால் பயத்தில் அழுதுகொண்டே வீடு முழுவதும் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். அக்கல்கோட் மக்களுக்கு எல்லாமுமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இருந்தார். அவரே போலீஸ் அதிகாரி, வைத்தியர், ஜோசியர், இப்படி அனைத்துவிதமான இன்னல்களுக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளையே அணுகுவர். அந்தப் பெண்ணும் அழுதுகொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து தன் மூக்குத்தி

திருட்டுபோனதை பற்றி கூறினாள். **“அழாதே! அமைதியாக இரு. உன் மூக்குத்தி கண்டிப்பாக கிடைக்கும்”** என்று கூறினார். அப்பெண் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தாள். ஒருமணி நேரம் ஓடியது. அவள் மஹராஜிடம் மீண்டும் கேட்டதற்கு, **“ஏய்! காத்திரு, உன் மூக்குத்தி கண்டிப்பாகக் கிடைக்கும். பயப்படாதே”** என்று கூறினார். அந்த திருட்டு சிறுவன் பூக்களை பூஜை அறையில் வைத்துவிட்டு வந்து சேர்ந்தான். அவனை பார்த்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **“ஏய்! இவள் அழுதுகொண்டிருக்கிறாள். இவள் மூக்குத்தியை கொடுத்துவிடு”** என்று கூறியதற்கு அவன் அதை எடுக்கவே இல்லை என்று சத்தியம் செய்தான். மஹராஜ் அவனை கடும் சொற்களால் வசை பாடினார். “(கெட்டவார்த்தை), அவளுடைய படுக்கையிலிருந்து எடுத்த மூக்குத்தியை எடுத்துக் கொடு” என்று கோபத்தில் அலறியதைக் கண்டு பயந்து அவன் மூக்குத்தியை எடுத்து கொடுத்துவிட்டான்.

இது போன்ற பல்வேறு லீலைகளை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சோளப்பாவின் வீட்டில் நிகழ்த்தி தான் ஒரு சாதாரண மனிதன் அல்ல என்பதை அவர்களுக்கு நிரூபித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இவை மட்டுமல்லாமல் பல நிகழ்ச்சிகளை அவருடைய வீட்டில் நிகழ்த்தியிருந்தாலும் நமக்கு கிடைத்த தகவல்களை மட்டுமே இங்கு பதிவிட முடிந்தது வருத்ததிற்குரிய விஷயம்தான். தான் ஒரு அவதாரம் என்பது மட்டுமல்லாமல் தன்னை சரணடைந்த பக்தர்களுக்காக அவர் எதுவேண்டுமானாலும் செய்வார் என்பதை நிரூபிக்கவே இது போன்ற பல லீலைகளை அவர் நிகழ்த்தியிருக்கிறார் என்று தோன்ற வைக்கிறது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 67

குருவியும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும்

சோளப்பா மிகவும் எளிமையானவர், பெரிய பக்திமான் என்றெல்லாம் கூறமுடியாது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அற்புதங்கள் பலவற்றை நேரில் கண்டறிந்திருந்தமையால் அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மீது அசைக்கமுடியாத பக்தியும் நம்பிக்கையும் இருந்தது. ஆனால் காலப்போக்கில் அவர் மாயையில்

சிக்கிக்கொண்டார். சோளப்பா தன் வீட்டிலுள்ள பாத்திரங்களை கூட அடகு வைத்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு உணவளித்து வந்தார். அச்சமயங்களிலெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர் வீட்டிலேயேதான் உணவு உட்கொண்டார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அக்கல்கோட் அரசர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பக்தராக ஆன பிறகு, அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் உணவுக்குத் தேவையான பொருட்செலவை சோளப்பாவுக்கு அனுப்பினார். அப்போதிலிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சோளப்பவின் வீட்டில் உணவருந்துவதை குறைத்துக் கொண்டு மற்ற வீடுகளுக்குச் செல்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டார்.

தொடக்கத்தில் இரண்டு மாதங்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சோளப்பாவுக்கு பல இன்னல்களை ஏற்படுத்தியதை நாம் முந்தைய அத்தியாயத்தில் விரிவாக சிந்தித்ததை நினைவில் கொள்வோம். ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பக்கத்து கிராமமான பிசாப்பூருக்கு சென்றிருந்த போது சோளப்பாவும் அவருடன் இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கோபமாக சோளப்பாவிடம், **“நான் ஒரு துறவி. என்னை பின்தொடராதே. உன் குடும்பத்தை முதலில் கவனி”** என்று கூச்சலிட்டார். இவ்வாறு கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் வேகமாக நடக்கத் துவங்கினார். ஆனால் சோளப்பா அவரை பின்தொடர்ந்தவாறு, **“நான் என் குடும்பத்தைத் துறந்து உங்களுடனேயே வந்துவிடுகிறேன்”** என்று கூறினார். சோளப்பாவின் பக்தியை கண்டு மனமுறுகிய ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம் தான் அணிந்து கொண்டிருந்த பாதுகைகளை வீசி எறிந்துவிட்டு அவற்றை வழிபடுமாறு கூறினார். பின்னாட்களில் சோளப்பா வழிபட்ட பாதுகைகளை வழிபடும் பக்தர்கள் அவர்களுடைய நோய்களிலிருந்தும், பேய் பிசாசு போன்ற தீய சக்திகளிடமிருந்து விடுபட்டனர். இந்தச் செய்தி காட்டுத்தீ போல பரவி இந்த பாதுகைகளை வணங்க இன்றும் பலர் வந்த வண்ணம் இருக்கின்றனர்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஊருக்கு வெளியே இருக்கும் ஒரு கோவிலைச் சென்றடைந்தார். அங்கிருந்த எலுமிச்சை மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்தார். அச்சமயத்தில் சோளப்பாவும் அவருடன்தான் இருந்தார். அப்போது மணி 7, மரத்தின் மேலிருந்த குருவி கீச் கீச் என கீச்சிடும் ஓசை கேட்டது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அந்த குருவியைப் பார்த்து, **“நான் சென்றுவிட்டு வரும் வரை இங்கேயே இருக்க வேண்டும். எங்கும் செல்லக்கூடாது”** என்று கூறிவிட்டு பக்கத்து கிராமமான வாடிக்கு சென்றுவிட்டார். மதியம் 12 மணிக்கு வாடியிலிருந்து திரும்பினார். அப்போதும் அந்த பறவை அங்கேயே இருந்தது. அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அந்த குருவியிடம், **“உனக்கு இப்போது பசியாக இருக்கும். நீ பறந்து போகலாம்”** என்று கூறியபின் பறந்து சென்றது.

இதைக் கண்டவுடன் சோளப்பா ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அனைத்து உயிரினங்களும் ஒன்றுதான் என்பதையும் அவர் செலுத்தும் கருணை அனைவரிடமும் சமம் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு தெள்ளத் தெளிவாக்குகிறது. ஒரு சிறு உயிரினத்தின் பசியை கூட அவரால் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்போது, நம்முடைய கவலைகளையும் கஷ்டங்களையும் தீர்த்து வைக்கமாட்டாரா என்ன? அந்த குருவி எப்படி அவருடைய வார்த்தையை மீறாமல் அங்கேயே இருந்ததோ நாமும் அதேபோல அவருடைய வார்த்தையை மீறாமல் நடந்து கொள்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 68

அப்பா சாஹெப் மானே

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்தபோது அவரைச் சுற்றி மூன்று பேர் படைகளாக சூழ்ந்திருப்பர். முதலாவது சோளப்பா, இரண்டாவது மஹாராணி மற்றும் சுந்தராபாயி, அடுத்து தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள். ஸ்ரீ அப்பா சாஹெப் மானே அக்கல்கோட் மஹாராஜா உட்பட அனைவராலும் மதிக்கப்படும் நல்ல நிலையில் இருந்தார். அவருடைய மகள் ஜமானாபாய் மிகவும் அழகு நிரம்பியவள். அவள் திருமண வயதிற்கு வந்திருந்தபோதும் தகுந்த வரன் அமையவில்லை என்கிற காரணத்தால் அவர் வருத்தத்தோடு இருந்தார். ஒருநாள் ஸ்ரீ மானே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று, **"ஸ்வாமி, என் மகளுக்கு தகுந்த மணமகன் கிடைக்க நீங்கள் அருள் புரிய வேண்டும்"** என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **"ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? அவளுக்கு காண்டியா(ஒரு பறவை) நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது"** என்றார். ஸ்ரீ மானேவுக்கு எதுவும் புரியவில்லை இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தையை நம்பி சென்றார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஜமானாபாய் ஸ்ரீமந்த் காண்டேராவ் கைக்வாடுக்கு திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டாள். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைக்கான அர்த்தம் அனைவருக்கும் புரிந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளை நம்மால் சரியாக புரிந்துகொள்ள முடியாவிட்டாலும் அவற்றை அப்படியே பின்பற்றினால் போதுமானது. அவரே நமக்கான சரியான வழிகளை அருளுவார் என்பது திண்ணம்.

ஒருமுறை அப்பாசாஹெப் அக்கல்கோட்டில் உள்ள பட்டவர்த்தன் கணேஷ் கோவிலில் தங்கியிருந்தபோது அவர் டைபாய்ட் ஜுரத்தினால் பாதிக்கப்பட்டார். அவர் தினமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை தரிசனம் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் நோயின் தாக்கம் அதிகமாக இருந்த காரணத்தால் அவரால் இருந்த இடத்தை விட்டு நகர முடியவில்லை. இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதங்களை எப்போதும் நினைவில் கொண்டிருந்தார். பக்தர்களின் மனஓட்டங்களுக்கு உடனடியாக பதிலளிக்கும் கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், ஒருநாள் கணேஷ் கோவில் வழியாக வந்தார். அச்சமயத்தில் மானே மிகவும் அபாயகரமான நிலையில் சுயநினைவை இழந்திருந்தார். மஹராஜ் அவருடைய கரங்களினால் மூன்று முறை ஸ்ரீ மானேவின் உடலை தொட்டுவிட்டு, சில நிமிடங்களுக்கு அந்த இடத்திலேயே அமர்ந்திருந்து விட்டு சென்றுவிட்டார். அடுத்த நாளில் இருந்து மானேவின் உடல் சீரடையத் தொடங்கியது. இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் நம்மால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி இருக்கும் இடத்திற்குச் செல்ல முடியவில்லையே என்று ஏங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு பக்தனை, அவரே நேரில் வந்து சந்தித்து அவருடைய நோயையும் சரிசெய்ததன் மூலம் அவர் தான் பக்தவத்சலன் என்பதை நமக்கு தெள்ளத் தெளிவாக்குகிறார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 69

பண்டோபா புராணிக் (புராண கதைகள் சொல்பவர்)

அக்கல்கோட்டில் புராண கதைகள் கூறுபவரான பண்டோபா புராணிக் என்று ஒருவர் இருந்தார். மாலோஜி ராஜேவின் தந்தையான ஷஹாஜிராஜே அவருக்கு எழுத்து மூலமாக, **"சத்ரபதி சாஹேப் சர்க்கார் தனக்கு ஆட்சியுரிமை அளித்தால் உனக்கு 1000 ரூபாய் மதிப்புள்ள நிலத்தை பரிசாக அளிக்கிறேன்"** என்று எழுதிக் கொடுத்திருந்தார். ஷஹாஜிராஜேவுக்கு ஆட்சியுரிமை கிடைத்தபோதும் புராணிக்குக்கு நிலத்தை அளிக்கவில்லை. தினமும் புராணக்

கதைகள் கூறுவதற்காக அரண்மனைக்கு செல்லும் போதெல்லாம் அரசரிடம் இதைப்பற்றி முறையிட்டுக் கொண்டிருப்பார். ஆனால் எந்த பிரயோஜனமும் இல்லை. பண்டோபா தினமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை தரிசனம் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மீது அதீத பக்தி இருந்தது. மஹராஜ் அவரை லத்தியா(குண்டன்) என்று அழைப்பார்.

எப்போதும் புராணிக்புவாவின் மனதில் நிலத்தை பற்றிய எண்ணம்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். ஒருநாள் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் தனக்கு நிலத்தை அரசர் அளிக்காததை பற்றி கூறியபோது, **"நான் உனக்கு சிவலிங்கம் அளிக்கவில்லையா என்ன?"** என்று கேட்டார். துரதிர்ஷ்டவசமாக அரசர் துர்மரணம் அடைந்தவுடன் புராணிக் தன் நம்பிக்கையை இழந்தார். இறந்த சடங்குக்கு பத்து விதமான தானங்கள் செய்ய வேண்டும். அதில் ஒன்று பூமி தானம். சிந்தோபந்த் டோல் புதிய அரசரான மாலோஜி ராஜேவிடம் பூமி தானத்தை பண்டோபா புராணிக்குக்கு அளித்துவிட்டு பத்திரத்தை பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று அறிவுரை வழங்கினார். அரசர் அதற்கு சம்மதித்து நானூற்றி ஐம்பது ரூபாய் பெறுமானமுள்ள நிலத்தை அவருக்கு அளித்துவிட்டு பத்திரத்தை பெற்றுக்கொண்டார்.

அரசர் அளித்த நிலத்தில் ஸ்ரீ ராமேஸ்வர் என்கிற பெயரில் ஒரு சிவலிங்கம் இருந்தது. அந்த கோவிலின் இருபக்கத்திலும் ஆறுகள் ஓடிக்கொண்டிருக்க அழகான இயற்கை சூழலில் அமைந்திருந்தது. மேலும் அந்த கோவிலைச் சுற்றி மாமரங்கள் நிறைந்திருப்பதைப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருந்தது. **"நான் உனக்கு சிவலிங்கத்தை அளித்துவிட்டேன்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் கூறிய வார்த்தைகள் உண்மையானதை எண்ணி புராணிக் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் வார்த்தைகள் பொய்க்காது என்பதை வலியுறுத்துவதாக இந்த நிகழ்ச்சி அமைந்திருக்கிறது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

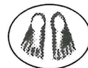
அத்தியாயம் 70

ஸ்ரீ வாமன் புவா படோத்கர்

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட் வந்தடைந்து மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ வாமன்புவா பிரம்மச்சாரி படோத்கர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தரிசனத்திற்காக வந்தார். அவர் தன் சிறு வயதிலிருந்தே ஸ்ரீ தத்தாத்ரேயரின் பக்தராக இருந்தார். அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்த பின்னர் அங்கு வருடத்திற்கு இரண்டு அல்லது மூன்று முறை வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அவர் துறவிகள், யோகிகள், பிரம்மச்சாரிகள் மற்றும் பல புண்ணிய ஆத்மாக்களைச் சந்தித்து வேதாந்தத்தைப் பற்றி பலமுறை விவாதங்கள் செய்திருந்த போதும் அவருக்கு எவரிடமும் திருப்தி ஏற்படவில்லை.

ஒருமுறை புனேயில் உள்ள நானா நாட்டுவின் வீட்டில் இவர் கோபால்ராவ் தாதா நாட்டு, வெங்கடேஷ் தெலங் மற்றும் ஒரு புராணிக்குடன் துறவிகளின் கதைகளை பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஒளிபொருந்திய பிராமணர் ஒருவர் அங்கு வந்து **“ஒரு சத்குருவின் ஆசீர்வாதம் இல்லையென்றால் அனைத்துமே வீண்தான்”** என்று கூறினார். உடனே வாமன்புவா, **“எவர் ஒருவர் என்னுடைய மனதை ஸ்திரப்படுத்துகிறாரோ அவரை நான் சத்குரு தத்தாத்ரேயராக ஏற்றுக்கொள்ளத் தயார். அப்படி ஒருவரை இன்று வரை என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை”** என்று கூறினார். அதற்கு அந்த பிராமணர், **“அக்கல்கோட் செல். ஸ்ரீ சமர்த்தர் உனக்கு சத்குருவின் தரிசனத்தை அளிப்பார். கண்டிப்பாக உனக்கு திருப்திகரமாக இருக்கும். உடனே கிளம்பு”** என்று கூறிவிட்டு அவர் மறைந்துவிட்டார். அவரை எங்கு தேடியும் கிடைக்கவேயில்லை. அனைவரும் **“அவர் சொன்னது உண்மையா என்று சென்று பார்த்துவிடலாம்”** என்றவாறு அக்கல்கோட் நோக்கிப் புறப்பட்டனர். அவர்கள் மார்கழி மாதம் பிரதமையன்று கிளம்பி சோலாப்பூரில் மோஹனிபுவாவை தரிசனம் செய்துவிட்டு அக்கல்கோட் நோக்கிச் சென்றனர்.

அக்கல்கோட் சென்றடைந்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அங்கு இல்லை. அவர் எப்போதும் அலைந்து கொண்டே இருக்கும் பழக்கம் உடையவர் என்பதால்,அவர் அன்று வேறொரு கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அடுத்தநாள்

அவர் இன்னும் இரண்டு கிராமங்களுக்குச் சென்றுவிட்டு அவர்களுக்கு பயோ நதிக்கு அருகில் தரிசனம் அளித்தார். அவர் அவர்களிடம், **"என்ன அந்த பிராமணனை கிண்டல் செய்கிறீர்கள்?"** என்று கேட்டவுடன் வாமன்புவாவுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தான் சத்குரு என்பதை இந்த குறிப்பால் உணர்த்துகிறார் என்பதை புரிந்துகொண்டார். அவர் நதியில் குளித்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு, **"ஸ்வாமி, என்னை ஆசீர்வாதம் செய்யுங்கள்"** என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம் அவதூத கீதையை தூக்கி எறிந்தார். **"எங்களுக்குச் சேவை செய். பிரம்மத்தின் மீது நம்பிக்கை ஏற்படும். உன்னுடைய மூட்டைகள் அனைத்தையும் என்னிடம் கொடுத்துவிடு"** என்று கூறினார். அவர் தன் கோவணத்தை மட்டும் அணிந்து கொண்டு மற்ற அனைத்து பொருட்களையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன் சமர்ப்பணம் செய்துவிட்டார். பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அனைத்தையும் அவரிடமே அளித்துவிட்டார்.

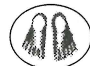
பின்னர் வாமன்புவா கானகாபூர் சென்று ஸ்ரீ குரு சரித்திர பாராயணம் செய்தார். ஒருநாள் இரவில் அவருடைய கனவில் தத்தாத்ரேயர் தோன்றி ஒரு புத்தகத்தை அளித்துவிட்டு, **"அக்கல்கோட்டில் இருப்பது நான்தான். இனி உன் நேரத்தை இங்கு வீணடிக்காதே. பிராமணரைப் பற்றியும் நல்ல நேரத்தைப் பற்றியும் சிந்தனை செய்"** என்று கூறினார். அவர் சமாராதனை செய்துவிட்டு அக்கல்கோட் வந்து, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை சந்தித்து அவரிடம், **"பிராமணர் யார்? நல்ல நேரம் என்ன?"** என்று கேட்டார். கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"பக்ரிதி-புருஷா, பசுவுக்கு சேவைகள் செய்"** என்று பதிலளித்தார். அவர் புனேவில் உள்ள தன் தாய்க்கு சேவைகள் செய்துகொண்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை வழிபட்டு வந்தார். அவர் வேதாந்த கிரந்தங்களை படித்துக் கொண்டு சந்தோஷமாக வாழ்ந்தார்.

வாமன்புவாவின் நோயை குணப்படுத்துதல்

வாமன்புவா சில நோய்களினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். சக வருடம் 1798 (கி.பி.1876) முதல் அவருடைய நோய் கடுமையானது. அவர் இருமல், வயிற்றுப்போக்கு, கீல்வாதம், உடல் முழுவதும் சூட்டினால் உண்டாகும் எரிச்சல், கண் எரிச்சல், மூலம் போன்ற பல்வேறு நோய்களின் தொந்தரவினால் துன்பங்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் பரோடாவில் சூர்சாகர் நதிக்கரையில் வசித்து வந்தார். குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும்

இவர் படும் துன்பங்களைப் பார்த்து உணவுகூட உட்கொள்ள முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அனைத்து வைத்தியர்களும் அவருடைய உயிருக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கவில்லை. ஆனாலும் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது கொண்டிருந்த பக்தியையும் நம்பிக்கையையும் இழக்கவில்லை. இவருடைய நிலைமையை அக்கல்கோட்டில் தெரிவித்தபோது, எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்ற பதில் பிரசாதமாக கிடைத்தது. எந்த மருந்தைக் கொண்டு சோதனை செய்தாலும் நோயின் தாக்கம் அதிகரித்ததே ஒழிய குறைந்தபாடில்லை.

வாமன்புவா மிகவும் சமநிலையாக சிந்திக்கக் கூடியவர் என்பதால் இப்படிப்பட்ட மோசமான நிலைமையில் கூட தன் நம்பிக்கையை துளிகூட இழக்காமல், **"இது போன்றவைகளை எதிர்கொண்டால் மட்டுமே நம்முடைய கர்மாக்களை குறைக்க முடியும்"** என்று நம்பினார். நோயின் தாக்கம் உடலளவில் இருந்தாலும், அவருடைய மனம் எந்தவித பாதிப்பும் ஏற்படாமலே இருந்தது. இப்படிப்பட்ட மோசமான சூழ்நிலையில் உயிர் வாழ்வதைவிட தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதே மேல் என்று எண்ணியவாறு சூர்சாகர் நதிக்குள் இறங்கி பிராணாயாமம் செய்யலாம் என்ற முடிவுடன் வீட்டில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது நதிக்கரைக்குச் சென்றார். அப்போது கருணையின் மறுவடிவமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அங்கு தோன்றி, அவரை பின்னோக்கி இழுத்துவிட்டு, அவரை இருமுறை கன்னத்தில் அறைந்தார். அவர் மிகுந்த அன்பும் அக்கறையும் நிறைந்த தொனியுடன், **"ஏ புத்திசாலி முட்டாளே! உனக்கு வாழ்க்கை இன்னும் இருக்கும் போது எப்படி அதை முடித்துக் கொள்ளும் எண்ணம் ஏற்பட்டது? இயற்கையான மரணத்தை வேண்டாம் என்று எண்ணிக்கொண்டு ஜலசமாதியை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தாய்?"** என்று கூறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹாராஜே அவருடைய வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தார். வாமன்புவாவின் மார்பை தன் திருக்கரங்களால் தடவிகொடுத்துக் கொண்டே, **"பொறுமையோடு இரு. நீ குணமடைவாய். இது போன்ற செயல்களை இனி செய்யாதே! அப்படி செய்தால் என்னுடைய பாதுகையில் கிடைக்கும் அடிஉதையை நீ தாங்கிக்கொள்ள நேரிடும்"** என்று கூறிவிட்டு கருணைக்கடலான, ராஜாதி ராஜனான, பக்தர்களின் கற்பகவிருக்ஷமான, யோகீஸ்வரரான, மூவுலங்கங்களிலும் திகழும் சந்தோஷமான ,பரப்பிரம்ம ஸ்வருபமான, ஸ்ரீ சத்குருவான ,அனைத்தையும் அறிந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அந்த இடத்தை விட்டு மறைந்து போனார்.

வாமன்புவாவின் அன்னையும், சகோதரரும் பூர்வஜன்ம புண்ணியங்களினால் இந்த அற்புதமான காட்சியை தொலைவிலிருந்து காணும் பாக்கியத்தை பெற்றனர். அச்சமயத்தில் புவா அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. பக்தனின் நலனுக்காக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எதுவேண்டுமானாலும் செய்வார் என்பதற்கு இதை விட வேறு ஏதாவது எடுத்துக்காட்டு வேண்டுமா என்ன? ஒருமாதத்திற்கும் மேல் தூக்கம் இல்லாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தவர் அன்றுதான் நிம்மதியாக உறங்கினார்.

அடுத்தநாள் காலையில் விழித்தெழுந்தபோது அவருடைய அநேக நோய்கள் குணமாகியிருந்தன. பத்துமணியளவில் அக்கல்கோட்டிலிருந்து பிரசாதம் வந்து சேர்ந்தது. சொர்ணப் புதையல் கிடைத்தால் அடையும் சந்தோஷத்தை காட்டிலும் அதிக சந்தோஷத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பிரசாதம் அவருக்கு அளித்தது. அனைத்து நோய்களும் சீராகி இருந்தபோதிலும் கீல்வாதம் இன்னும் குணமடையவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளான, **“குருக்ஷேத்திரத்திற்கு வந்தபிறகு அனைத்தும் சரியாகிவிடும்”** என்று கூறியதை நிறைவேற்றுவதற்காக ரயில் மூலம் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அப்போது அங்கு இல்லை. உடல் நிலையின் காரணத்தினால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இருக்கும் இடத்திற்குச் செல்ல புவாவுக்கு சக்தியில்லை. அப்போது அந்த இடங்களிலெல்லாம் வறட்சி தலைவிரித்தாடிக் கொண்டிருந்தது. இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கருணையினால் ஸ்வாமி சமர்த்த சமாராதனை நடந்து கொண்டிருந்தது. தத்த ஜெயந்தியன்று மதியம் மூன்று மணியளவில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். அவர் மடத்திலிருந்த ஒரு கட்டிலின் மீது அமர்ந்து கொண்டார். ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் அவரை சூழ்ந்திருந்த போதிலும், ஒரு சிப்பந்தியின் உதவியுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகில் சென்று புவா தன் கைகளை கூப்பியவாறு நின்றுகொண்டிருந்தார். மஹராஜ் அவரிடம், **“ஒருவன் குட்டையில் விழுந்து உயிரைவிட எண்ணினானே அது நீ தானா? உன்னுடைய சூர்சாகர் இப்போது வறண்டுவிட்டதா?”** என்று கூறிக்கொண்டே வயிறு குலுங்க சிரித்தார். இப்படிப்பட்ட கருணை நிறைந்த வார்த்தைகளை கேட்டால் யாருக்குத்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தை பற்றிக்கொண்டு கதறி அழ வேண்டும் என்று தோன்றாது?

அப்போது அக்கல்கோட்டில் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடிக் கொண்டிருந்தது. இருப்பினும் பக்தர்கள் கூட்டத்திற்குக் குறைவே இல்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கஜானாவில் பண இருப்பு குறைவாக இருந்ததால், தத்த ஜெயந்தியன்று தயாரிக்கப்படும் உணவு மிகவும் எளிமையாக இருக்கட்டும் என்று ஊர்மக்கள்

முடிவு செய்தனர். அப்போது அங்கு வந்த மஹராஜ், **"உங்கள் தந்தைக்கு எளிமையான உணவுகளை செய்தால் போதுமானது. ஆனால் நெய் மற்றும் வெல்லம் உணவில் அதிக அளவில் இருக்கட்டும்"** என்று கூறியதைக் கேட்டு அனைவரும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினர். இது போன்று தான் அனைத்தையும் அறிந்தவர் என்பதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பலமுறை உணர்த்தியிருந்தாலும், அவ்வாறு ஒவ்வொரு முறை நிகழும் போதும் பக்தர்களின் ஆச்சரியம் குறைவதே இல்லை. இதுவும் கூட அற்புதமல்லவா? அடுத்தநாள் காலையில் வட்டிக்காரர் ஒருவர் வந்து **"உங்களுக்கு வேண்டுமளவுக்கு எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்"** என்று பூரண் போளியை அளித்தார். பஞ்சத்தின் காரணத்தால் பலர் வந்து திருப்திகரமாக போளியை எடுத்துக் கொண்டனர். அடித்தட்டு மனிதனுக்கு கூட திருப்திகரமாக உணவு கிடைத்தது. வாமன் புவாவின் கீல்வாதமும் எட்டு நாட்களில் குணமடைந்தது. அவர் தன் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பினார்.

வாமன்புவாவின் யோகக்கலை

வாமன்புவா பிராணாயாமத்தை தினசரி பயிற்சியாக செய்து கொண்டிருந்தார். ஒருமுறை அக்கல்கோட் செல்வதற்காக கடாப்காவ் ரயில்நிலையத்தில் வந்திறங்கிய போது அவருடைய மூச்சுக்காற்றை கவனித்தார். அது சூரியநாடியில் இருந்ததால், பூமியின் தன்மையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஒரு சத்குருவை தரிசனம் செய்யும்போது மூச்சுக்காற்று சந்திர நாடியில் நீரின் தன்மையுடன் இருக்க வேண்டும் என்பது அவருடைய நம்பிக்கை. அவர் மூச்சுக்காற்றை அவ்வாறு மாற்ற எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் அப்படி மாறவில்லை. இது ஏன் இப்படி நடக்கிறது என்கிற குழப்பத்துடன் ஒரு குதிரைவண்டியில் ஏறி அக்கல்கோட் சென்றடைந்து அங்குள்ள ராமச்சந்திர கோவிலுக்குச் சென்று மீண்டும் தன் மூச்சுக்காற்றை ஆராய்ந்தார். அதில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லாததை அறிந்துகொண்டு, எவருக்கும் தெரியாமல் தனது வலது நாசியில் சிறிய பஞ்சை சுருட்டி அடைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தார். அப்போது அவரை சுற்றிலும் பலர் இருந்தனர். புவா தன் கைகளை கூப்பிக்கொண்டு நின்றுகொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் வலது நாசியை அழுத்திக்கொண்டு, **"என்ன செய்வது? சத்குருவை தரிசனம் செய்யும் போது சந்திர நாடி இருக்க வேண்டாமோ? முதலில் உன் நாசியிலிருந்து பஞ்சை வெளியே எடு. வாயுவை தடுத்தால் என்னவாகும்! மூக்கு வழியாக அது வெளியேற முடியவில்லை என்றால் அது வேறு ஏதாவது வழியில், வாய்**

மூலமாகவோ ஆசனவாய் மூலமாகவோ வெளியேறப் போகிறது! தவறான வழிகளை பின்பற்றாதே! சௌகரியம் போல இரு! அதுதான் சந்தோஷம்" என்றார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அருளுரையை கேட்டவுடன் புவா தனது நாசியிலிருந்து பஞ்சை எடுத்து எறிந்துவிட்டு, "**என்னால் சத்குருவுடைய அனுபவங்களை பெற இயலாதோ என்கிற சந்தேகத்தில் இவ்வாறு பஞ்சை நாசியினுள் உருட்டி வைத்துக் கொண்டேன். சத்குருவின் அருள் அதை வெளியே தூக்கி எறியும்படி உணர்த்திவிட்டது. இப்போது என்னுடைய சந்தேகங்கள் அனைத்தும் தீர்ந்த்து விட்டன**" என்றார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரிடம், "**ஏய்! ஆத்மாவில் சூரியனோ சந்திரனோ இல்லை. உதிப்பது மறைவது போன்றவை கிடையாது**" என்றார்.

ஆன்மிகம் என்பது, நாம் வாழும் வாழ்க்கையை அந்த நொடியில் முழுமையாக தங்களுடைய தோளில் சுமந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் ஆணை. ஒரு பக்தன் தான் மேற்கொள்ளும் ஆன்மிகப் பாதையில் தன்னை முழுமையாக தாழ்த்திக் கொண்டு (அஹங்காரம் இல்லாமல்) சரியான பாதையில் பயணிக்கும் போது அவனுக்குச் சரியான வழிகாட்டுதல் கிடைக்கும் என்பதே இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் நமக்கு உணர்த்துகிறார்.

யோக சாஸ்திரத்தில் சந்தேகங்களை தீர்த்து வைத்தல்

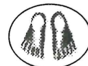
ஒருநாள் சக வருடம் 1794 (கி.பி.1872) இல் வாமன்புவா அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தார். புவா நமஸ்கரித்துவிட்டு தன் கைகளை கூப்பிக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் முன் நின்றுகொண்டிருந்தார். திடீரென மஹராஜ் கடுமையான தொனியில், "**வலுவிழந்த மண்பானை ஒன்று இன்றைக்கு வலுபெறப்போகிறது. ஏ! மாதர்சோத், இவ்வளவு நாட்களாக ஏன் வரவில்லை? முதலில் இங்கிருந்து கிளம்பு!**" என்று உரக்கமாக கூறினார். நரசிம்மரின் உக்ரஹத்தோடு இவ்வாறு கூறியவுடன் வாமன்புவா பயத்தில் நடுங்கிக்கொண்டு, "**நான் 600 மைல்கள் கடந்து உங்களை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்துள்ளேன். நான் தண்ணீர் அருந்துவதற்குக் கூட ஒரு நொடி ஓய்வு எடுக்கவில்லை. எனக்கு தரிசனம் பெறும் பாக்கியம் இல்லையா? நான் அப்படியென்ன தவறு செய்துவிட்டேன்! என்னை மஹராஜ் திருப்பி அனுப்பிவிட்டாரே!**" என்று மனதில் எண்ணியவாறு குருவின் வாக்கை மீறக்கூடாது என்பதால் அழுதுகொண்டே சென்றார். எங்கு செல்வது என்பது தெரியாமல் கால் போன போக்கில் சென்று கொண்டிருந்தார்.

சத்குரு கருணைக் கடலாயிற்றே, வாமான்புவாவின் மீது இரக்கம் கொண்டு மார்தாண்டராவ்வையும் இன்னொருவரையும் அனுப்பி, **"உடனடியாக வாமன்புவாவை அழைத்துவா!"** என்று கூறியனுப்பினார். இருவரும் உரத்த குரலில் அழைத்தவாறு ஓடோடி வந்து, **"ஏ! புவா, ஸ்வாமி உன்னை மீண்டும் வருமாறு அழைக்கிறார். சீக்கிரம் வாரும்"** என்று கூறியவுடன் புவாவின் மனது நிம்மதி அடைந்தது. புவா மீண்டும் ஸ்வாமியின் முன்னால் பவ்வியமாக கைகளை கூப்பிக்கொண்டு நின்றிருந்தார். **"நான் உன் மனதை சோதனை செய்தேன். நீ இப்போது உறுதியானவனாகிவிட்டாய். இந்தமுறை யோக வித்யாவைப் பற்றி சில கேள்விகள் கேட்கவேண்டும் என்று தானே வந்தாய்? ஆனால் கேட்காமலேயே செல்கிறாயே!"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வினவினார். இதைக் கேட்டவுடன் புவா அடைந்த சந்தோஷத்திற்கு எல்லையே இல்லை. உடனே மஹராஜ் சோளப்பாவை பார்த்து, **"என்ன பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? என்னுடைய உணவுத்தட்டை அவனிடம் கொடு"** என்றார். புவா சந்தோஷமாக உணவை உண்டார்.

அடுத்தநாள் காலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் யோகத்தை பற்றிய கேள்விகளுக்கு விரிவான பதில்களை அளித்தார். ஒருவர் மிகப்பெரிய அதிர்ஷ்டம் செய்திருந்தால் மட்டுமே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைப் போன்று ஒரு சத்குரு கிடைக்கப்பெற்று, எடுத்துக்காட்டுடன் சந்தேகத்தை தீர்த்துக்கொள்ள முடியும். சிலசமயம் மஹராஜ் பின்வருமாறு கூறுவார்: **"கடல் நிறைந்திருக்கிறது. எவ்வளவு வேண்டுமோ எடுத்துக்கொள். விவசாய நிலத்தை உழுதபின் சாப்பிடு"** என்பார். இதன் பொருள் என்னவென்றால் **"உடல் என்னும் விவசாய நிலத்தை உழுத பின்னர்தான் விதை விதைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அந்த அளவிற்கு பலனளிக்கும்"** என்பதாகும்.

வாமன்புவா என்னும் பரம பக்தருக்கு அருள் புரிந்த நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் விரிவாக நாம் அறிந்து கொண்டோம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒவ்வொருவருடைய தேவைகளுக்கேற்ப, அவர் தன் தன்மைகளை மாற்றிக்கொண்டு அருள் புரிவதை அறிந்து கொள்ளும் போது, நம் மனதில் அவர் மீது ஏற்படும் பக்தி அதிகரிக்கத்தான் செய்கிறது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 71

சரஸ்வதி என்னும் பக்தை

அக்கல்கோட்டில் பொற்கொல்லர் ஜாதியைச் சேர்ந்த பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். அவளுடைய பெயர் சரஸ்வதி. அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருளை முழுமையாக பெற்றிருந்தாள். அவள் சிலசமயம் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுது கொண்டே ஜனாபாயின் அபங்கங்களை பாடுவாள். பைத்தியம் போல தெருக்களில் அலைந்து கொண்டிருப்பாள். அவள் கந்தல் துணி மூட்டைகளையும் மண் பானையையும் எப்போதும் வைத்துக் கொண்டிருப்பாள். அவளால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் பேசுவதை புரிந்து கொள்ள முடியும் (ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பேசுவதை அவருடைய நெருங்கிய பக்தர்களால் மட்டுமே புரிந்துகொள்ள முடியும்). சில சமயம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வெகு நேரத்திற்குக் கோபம் தணியாமல் இருந்தால், பக்தர்கள் மான்யபாவையும் சரஸ்வதியையும் அழைத்து வந்து பஜன்கள் பாடிக்கொண்டே ஆட வைப்பார்கள். இந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்தால் மஹராஜ் குலுங்கிக் குலுங்கி சிரிப்பார். அப்போது அவருடைய வயிறும் அவர் அமர்ந்திருக்கும் கட்டிலும் சேர்த்து குலுங்கும். இது போல ஒன்று அல்லது இரண்டு மணி நேரங்களுக்குத் தொடரும்.

ஒருமுறை நரசோபவாடியில் இருந்து வந்திருந்த பக்தர் ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பார்த்து, **"ஸ்வாமி, தயவுகூர்ந்து எங்களிடம் நீங்கள் யார் என்று கூறுங்கள்"** என்று கேட்டார். **"மூலம் ஆண், மரம் ஆலமரம், தத்த நகரம்"** என்று கூறினார். இதைக்கேட்ட பெண் பொற்கொல்லரான சரஸ்வதி, **"ஆலமரத்தின் நிழலில் வாசம் செய்யும் மூலம், இங்கு தத்தாத்ரேயராக அவதரித்துள்ளார்"** என்று கூறினாள். அவள் எப்போதும் பிக்ஷை எடுத்துதான் உண்பாள். அச்சமயங்களிலெல்லாம் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு நாய்கள் அவளைச் சூழ்ந்திருக்கும். அவை அனைத்திற்கும் அவள் உணவளிப்பாள். குழந்தைகள் அனைவரும் அவளை கிண்டல் செய்வார்கள். சிலர் அவள் மீது மண்ணை வாரி இறைப்பார்கள். அவள் தனக்கு பின்னால் குச்சிகளை சொருகிக்கொண்டு விளையாடுவாள். இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு சரஸ்வதியின் மீது அதீத அன்பு இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு எவரிடமாவது வெறுப்பு என்பது உண்டா என்ன? தீயவர்களைக் கூட நல்வழிப்படுத்துவது தானே அவருடைய சுபாவம்.

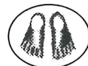
ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 72

கார்வேயின் சந்தேகம்

புனேயில் இருந்து கார்வே என்றொருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தார். அவர் அங்கு இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்களுக்கு தங்கியிருந்து விட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் "மஹராஜ், உங்களுடைய ஜாதி என்ன?" என்று கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"நான் ஒரு யஜுர்வேதி பிராமணன். பெயர்: நரசிம்மபான். காஸ்யப கோத்திரம், மீன ராசி. இன்னொரு முறை இதைப்பற்றிக் கேட்டாயானால் என்னுடைய பாதுகைகளைக் கொண்டு அடிப்பேன். ஆமாம்! உன்னுடைய அதிபுத்திசாலி மகள் எவனோ ஒருவனோடு புனேயில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தாளே! அப்படியென்றால் அவளுடைய ஜாதி என்ன?"** என்று கேட்டார். இதைக் கேட்டவுடன் கார்வே கூனிக்குறுகி அழுதுகொண்டே தன்னை மன்னிக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்துவிட்டு, "நீங்கள் பரப்பிரம்மத்தின் அவதாரம் என்பதில் துளியும் சந்தேகமும் இல்லை. என்ன செய்வது? அவமானப்படுவதை விட சாவதே மேல்" என்றார். கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், "ஏன் அழுகிறாய்? ஹோலிப் பண்டிகையை சென்று சந்தோஷமாக கொண்டாடு" என்று கூறி அவரை புனேவுக்கு அனுப்பி வைத்தார். பின்னர் ஹோலிப் பண்டிகையின் போது அவருடைய மகள் இறந்துவிட்டாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் கூறியபடியே அனைத்தும் நடந்தேறியது. விதியை யாரால்தான் மாற்ற முடியும்? அனுபவிக்க வேண்டியதை அனுபவித்துதானே ஆகவேண்டும்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 73

ரங்கபஞ்சமி

ரங்கபஞ்சமி நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதை பற்றி விவாதிப்பதற்காக அரசர் அரசவையைக் கூட்டியிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அப்போது சிந்தோபந்த் டோலின் வீட்டில் இருந்த காரணத்தினால் அவரால் சரியான நேரத்திற்கு அரசவை கூட்டத்திற்குச் செல்ல முடியவில்லை. அதனால் அரசர் அவரை கையோடு அழைத்து வருமாறு ஆள் அனுப்பியிருந்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கட்டளையோ வேறுவிதமாக இருந்தது. அவர் டோலை வீட்டை விட்டு எங்கும் செல்லக்கூடாது என்று கூறினார். டோல் அரசரின் அதிருப்திக்கு ஆளாகிவிடுவோமோ என்று பயந்து கொண்டிருந்தார். இரண்டாவது முறையாக மீண்டும் அழைப்பு வந்தபோதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அனுமதி அளிக்கவில்லை. டோல் என்ன செய்வது என்பது புரியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தார். மூன்றாவது முறையாக அழைப்பு வந்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **“வெளியே அமர்ந்துகொண்டு, சீக்கிரம் வர வேண்டும் என்று கட்டளை இடுகிறாயா”** என்று கோபமாக கூறிக்கொண்டே சிந்தோபந்தைப் பார்த்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பரம பக்தர் என்பதால் அன்று ஏதோ விபரீதமாக நடைபெறப்போகிறது, அதனால்தான் செல்ல அனுமதிக்கவில்லை என்று எண்ணிக்கொண்டார். மன்னரின் அதிருப்திக்கு ஆளானாலும் பரவாயில்லை அன்று அரசவைக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்று முடிவு செய்து கொண்டார்.

ஸ்ரீ கோபால் ஜோஷி ஹிரால்கர் அப்போது வந்திருந்த காவலாளியிடம், **“அரசர் எங்கு அமர்ந்திருக்கிறார்?”** என்று கேட்டார். அதற்கு அவன், **“மன்னர் அரண்மனைக்கு வெளியில் உள்ள பெரிய திண்ணையில் அமர்ந்திருக்கிறார்”** என்று கூறினான். இதனால்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **“வெளியே அமர்ந்துகொண்டு கட்டளையிடுகிறாய்”** என்று கூறினார் என்பதை புரிந்து கொண்டார்.

அரசவையில் கண்பத்ராவ் கண்டாகலேவுடைய கத்தி முனை கண்பத்ராவ் பஸ்தேவின் தலைப்பாகையின் மீது பட்டு விட்டதால் அவருடைய தலைப்பாகை கீழே விழுந்துவிட்டது. அது அவருக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது

என்று எண்ணிக்கொண்டு கண்பத்ராவ் கண்டாகலேவுடன் சண்டைக்குச் சென்றார். இருவரும் தங்கள் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு அங்கேயே சண்டையிட்டுக் கொண்டனர். மற்றவர்கள் அவர்களை சமாதானம் செய்வதற்குள் ஒருவழி ஆகிவிட்டது. இதனால் அரசவை கூட்டம் மிகவும் கைகலப்புடன் முடிந்தது. அனாவசியமாக கைகலப்பில் ஈடுபட்டதால் அரசர் பஸ்தேவை அக்கல்கோட்டை விட்டுச் செல்லுமாறு ஆணை பிறப்பித்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் பக்தர்களுக்கு ஒன்றை தடுத்தால் கூட அதில் ஆயிரம் காரணம் இருக்கும் என்பதற்கு இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு எடுத்துக்காட்டு. ஆகவே, நமக்கு எது கிடைத்தாலும் அல்லது கிடைக்காவிட்டாலும் அதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஆணை என்று ஏற்றுக்கொள்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

